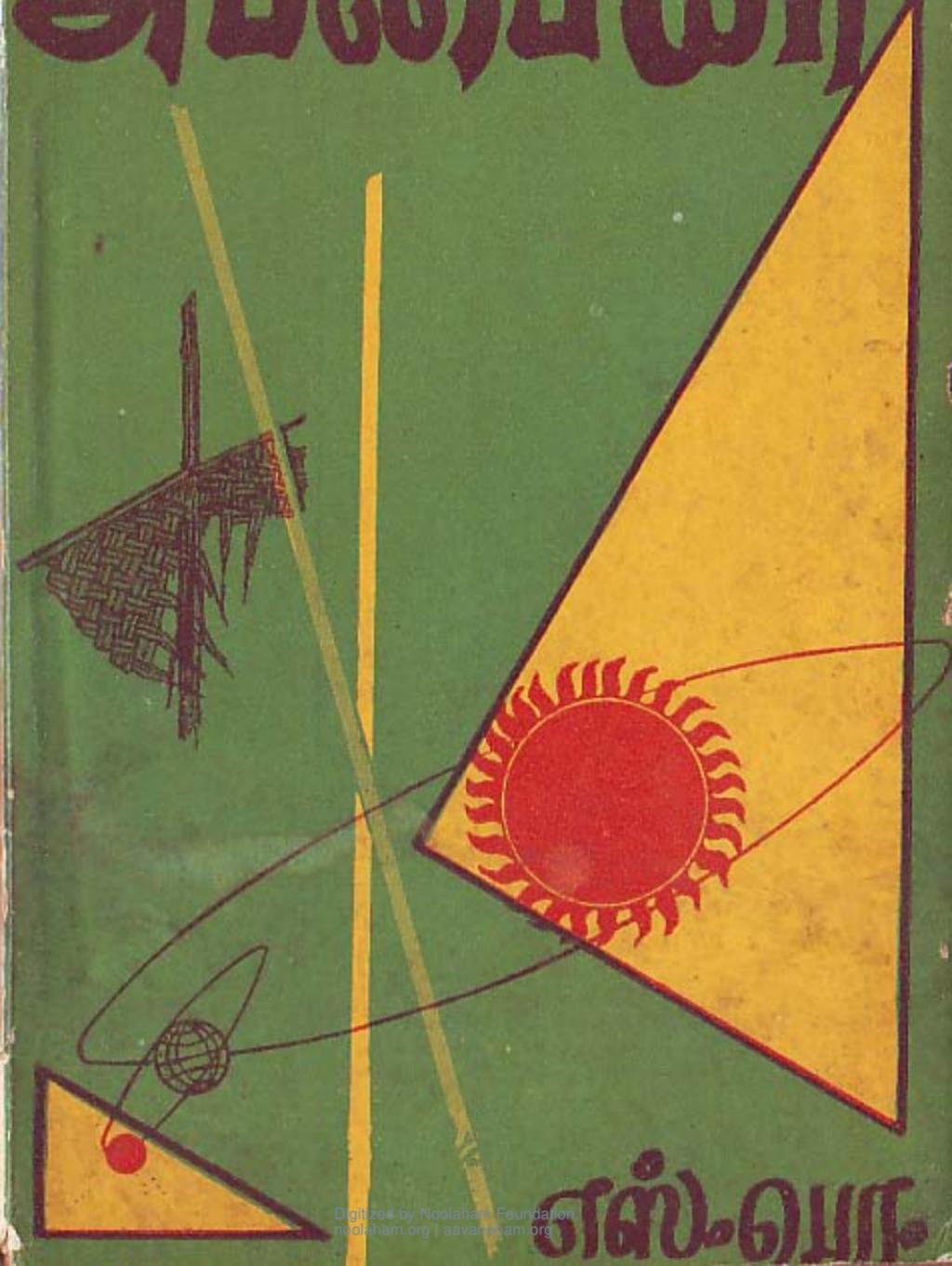

அப்பையா

அப்பாயா

தமிழகு
இரு
புதுக்
காவியம்

எஸ். பொன்னுத்துரை

இப்படைப்பு

அரசு வெளியீடு: 31

முதற் பதிப்பு: 27, பிப்ரவரி, 1972

மலிவுப் பதிப்பு: விலை ரூ. 2-00

ஷரிபா

Appiah

(Narrative Poem)

Author: S. PONNUTHURAI

Published by: A R A S U Publications
231 Wolfendhal Street
Colombo-13 (Ceylon)

Cover design: Sathu

First Edition: 27th February 1972.

Popular Edition: Rs: 2-00

பிலிக்கு

கேரயன்டோ பிரிஸ்ட்ல், 231, ஆசிருப்பன்னித்தெரு, கொழும்பு-18

பதிப்புரை

ஒனவரி 22, இரவு. மணி: 9.30.

(தொலைபேசி மணி கிணுகிணுக்கின்றது)

—ஹலோ, யார் பேசுற்க!

—யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எம்ஸி பேசுறன். பொன்னுத்துரை இல் கீல்யா?

—என்ன சொல்லும். தந்தியும் கிடைக்குது... இப்ப அப்பையா பாடு?

—மகனைப் பாக்கச் சரியா ஆசைப்படுகிறூர்.

—சம்பளத்துடன் வந்தால் வசதி என்று யோசிக்கின்றார்.

—இல்லை; இல்லை. நாளைக்குக் கட்டாயம் வந்து பாத்திட்டுப் போகச் சொல்லுங்கள்.

—அப்பண்ணு, காலை ரயிலில் புறப்படக் கொல்லடுமா?

—அப்படித்தான். அப்ப, வைக்கிறன். பகலைக்கு ஆளை இங்கே எதிர்பார்ப்பம்.

‘உயிரோ ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கின்றது. உணர்வுகள் இற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன, ஒரேயொரு சிரத்தை— மகனை ஒருமுறை கொட்டில் இருந்து உயிர் வெளியேறுமுன் காணவேண்டு மென்ற சிரத்தை—மட்டும் இன்னுஞ் சோராதிருக்கின்றது.’

ஒனவரி 23, அதிகாலை. மணி: 4.15

(கதவைத் திறந்து, பூட்டும் பாவணையை உதறி, பார் வையை வீதியிலே வீசுகின்றேன்.)

உத்தரதேவி ரயிலைப் பிடிக்க, பேய்க்கரின் பேய்க்குஞ்சு, கழுத்திலே பாம்பாகச் சுருண்டிருக்கும் துவாயை மட்டும் சொத்தாக வரித்து, விரைவுநட்ட பயிலுகின்றது.

‘பேய்க்கரின் உயிரைப் பேய்ப்பொடியன் பிடித்து நிறுத்தி விடுவானு? சென்ற ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்திலும் இடே விதமாக அப்பையாவின் அவலச் செய்தி குடு பிடித்து, தோக ஜ்வரில் சதுராடிய பொழுது, இந்தப் பேய்ப்

14-1-72. வெள்ளி. இரவு, 9 மணி. சுவையான இலக்கியப் பேச்சிலே ரகுவும் நானும் சுடுபட்டிருக்கின்றோம். மணி கிணுக்கின்றது. அதிலே சிரத்தையைத் திருப்பிய ரகு, “பொன்னு, ஊரிலிருந்து ‘திரங் கோல்’! நேற்றைய தந்தி...எனக்குப் பயமாக இருக்கின்றது. நீங்கள் கேளுங்கள்” என்று தொலைபேசியை என்னிடந் தருகின்றார். என் செவியிலே செய்தி வெடிக்கின்றது. “இராம நாதபுரம். திருப்பத்தூரிலிருந்து செய்தி. ஷரிப்பா அக்காள் இன்று அதிகாலை 7-15 மணிக்குக் காலமாகவிட்டார். யார் பேசுவது? எஃ. ஏ. ரவுமான்தானே?”

என் இனிய நண்பனும் இலக்கியச் சகாவுமான ரகுவின் இனிய அக்காள் ஷரிப்பா பீவி

தமிழகத்திலே நன்தங்கிய தீங்களில் அன்பினால்

என் அக்காளாகவும் உயர்ந்த இனியன்

பொடியன் போய்ப் பார்த்ததும் பேய்க்கர் எழுந்து டட்டு கார்ந்து ஒரு சட்டகை நடத்திவிட்டார்! ஓராண்டிற்குப் பின்னர் மின்டும் அதே பல்லவி, பேய்ப்பொடியன் தரிசனம் கிடைத்ததும், இராகம் தடைப்படாமல் அநுபல்லவி, சரணம் வரை இழுக்கலாம்.

ஜனவரி 24, காலீ. மணி: 6.45.

(தவு தட்டப்படுகின்றது. திறக்கவும், தலையிலே போர்த் திய துவாய்க் கோலத்துடன் பேய்ப்பொடியன், சென்ற வேகத்தில் சுவரில் எறிந்த பந்தாகி நிற்கின்றன.)

— தரிசனம் கொடுத்தீர்களா!

— நீண்வை இழுந்த நீலை. (கரகரப்பும் செருமலும் சோக சுருதி சேர்க்க, இறங் விழுந்த இசைத்தட்டின் மெட்டுல்) ‘தெளிவு, பருக்கினேன்.

என் உள் மனத்தில் ஓர் உறைப்பு.

‘அதிர்பாராத ஒன்று நிசழத்தான் போகிறது.’

அதை மனித்தியாவத்துள் பே. பொ. காலீக் கட்டின் முடித்துப் பழைய தெம்புடனும், வீறுடனும் அலுவலகம் செல்கின்றது.

பகல். மணி: 11.05

வெண்கலக் குரலொலி செலையிலே தெறிக்கின்றது. நிமிர்கின்றேன். சந்தேகமின்றி குரலுக்குரிய பே. பொ. — ரகு, 11-50 யாழ்தேவி மூலம் மட்டக்களப்பு செல்கின்றேன். அப்பையா நீலைபற்றீய தகவல் எனக்கு அங்கு வரும். அக்காள் பிள்ளைகளுடன் அங்கிருந்தே யாழ்ப்பாணம் செல்ல உத்தேசம்.

‘முன்னுணர்வு முடிவினைத் தொனித்திருக்க வேண்டும்.’

ஜனவரி 27, மாலீ. மணி: 5-00

— ஹலோ, ரகு அண்ணுவா? அப்பையா காலமாகிவிட்டார். அன் ஜைக்கும் மட்டக்களப்புக்கு அறிவிச்சிட்டம்.

‘பேய்க்கர் பேய்க்காட்டியது போதுமெனக் கண்ணயர்ந்து விட்டார். பேய்ப்பொடியன் பாவும்!’

*

சில தினங்களில் மாத்திரமே, சிறு பின்னங்களில் ஜடறுத்த ஸ்கழ்ச்சிக் கிதறல்களை, ‘தந்தி மொழி’ யென்னும் தந்திரோபாயம் கையாண்டும் பக்கங்களில் விரியுமானால், காலியமயமான நீண்ட கால அலகுகளைக் கொண்ட யாழ்வின் முழுத் தரிசனத்தை அனுவிதும் அனுவான வடிவத்தில் அமைத்தல் சாலுமா?

6

‘இந்த உணர்வுதான் எஸ். பொ. வைக் காலீயம் படைக்கத் தூண்டியதா?’

சமுமனித் திருநாடு மட்டுமல்ல, தமிழ்க்கூரம் நல்லுலகெங்க ஜூம் ஏற்றிப் போற்றும் தகைமைசால் இலக்கியவாணன் அவன்.

சிறுகதை முதல் கண்டனம் வரை வசனத்திலமைந்த வகை வகையான படைப்புகளை, புதுமை நோக்குடனும், புதிய வீறுட னும் அழியாச் சித்திரங்களாக மக்கள் மனத்திலே செதுக்கிய சிற்பி அவன்.

சூருஷ இன்று?

கருவுக் குயர் உருவம் காணும் முனைப்பு! பட்சமும், பட்சமும் அர்த்தநாரீஸ்வர நீலையில்.

துறவி, துறந்தவனுக

துறந்தவன் துறவியாக

இருக்கு ஒரேகூடாக

பட்சமும் பட்சமும் வெற்றிமேளம் கொட்டுகின்றன.

ஒங்கித் திமிறும் சிந்தனைத் திவலைகளை எழுத்தில் வடிக்க...

பார்புகழும் எழுத்து வேந்தன்

பண்புடன், ஆற்றலின்மையை

பழைசாற்றி நிற்கின்றன்.

பிரசவநோக்காடு; அவதி. சிந்தனையில் ஜாறுபவற்றைச் சுருதி சுத்தமாகத் தெரிவிக்க இயலவில்லை என்ற தலைப்பு,

சிந்தனைக் கண் தெறிக்க,

ஊற்றெடுத்து, பீறிட்டு,

வெள்ளம்போல் பாய்ந்தோட,

கற்பனைப் பெருக்கும் சங்கமித்துச் சுழற்று,

ஆற்றலில்லை எழுத்தில் வடிக்க ஆற்றலிலக்கியத்தின் கொடுமடிக்கு! தமிழ் நடையினுக்கும் வளத்தினுக்கும் அழுகு சேர்த்தோன்; ‘விளங்குதில்லை’ எனப் ‘பாமரை எழுத்தாளர், பரிதலைக்க,

ஆற்றலின்மையை அவன் பழைசாற்றுகின்றன்!

*

பெப்ரவரி 18, மாலீ. மணி: 7.00.

— ரகு, அப்பையாவுக்கு ஒரு நூல் போடவேண்டும்.

7

- எத்தனை பக்கங்கள், எட்டா? பதினாறு?... கல்வெட்டுத்தானே?
- நிச்சயமாக இல்லை. கல்வெட்டுப் பாடுமே போலி மரபை உடைக்கவே இந்நாஸ். இது இலக்கியம்.
- இதில் ஒன்றும் புதுமையோ, முன்மாதிரியோ இல்லையே. உங்களுக்கு முன் இரசிகமணி தம் மகனுக்காக ‘சமுத்துக் கலீ மலர்கள்’ என்னும் நாளை வெளியிட்டுள்ளாரே.
- இது நானே படைத்துள்ள காவியம். புதுக்காவிய இலக்கணத்திற்கு ஓர் இலக்கியம்.
- எத்தனை பக்கங்கள்?
- சமரா 32 பக்கங்கள் மட்டில் வரும். 25ஆம் திங்கிடி யாழிப்பாணத் திற்குக் கொண்டு செல்லவேண்டும். 27ஆம் நாள் அரசுக்கேற்றும்.
- ‘எஸ். பொ.வின் 32 பக்கம் 64 ஆக விடியும்! ’
- 32 பக்கங்களா? அதிகமாக்கே. நானை சனி, சனியும் ஞாயிறும் ‘ஒவர் டைட்’ வைத்தாலும், கோத்தல், அச்சடித்தல், பைண்டிங் வேலைகள் எவ்வாவற்றிற்குமே ஐந்து நாட்களே! கவர் டிசை னும் புளக்கும் வேறு! வேறு அவசர அச்ச வேலைகளும் கையில். மகிழ்ப்பாக இருக்கின்றது.
- டிசைனை நானே செய்து திட்கள் கிழமை தருகின்றேன். கவிதை என்றபடியால் செய்யலாம்.
- எந்தவித சிரமமும் இல்லை என்ற தொனியில், மிக அலட்சியமாகக் கூறினார். நண்பர் தர்மதாஸன் அவருக்கு ஒத்துதினார்.
- ‘பட்சத்திற்கும் பட்சத்திற்கும் நூல் உருவாகும் பணியில் நட்புக்கும் நட்புக்கும் என்ன பேரம்?’
- எஸ். பொ., வை நம்பி அச்சடிக்கத் துவங்கியுள்ள நூல்கள் பல, கால்வாசி—அரைவாசி—முக்கால்வாசி என்றும், சில பக்கங்களுக்காகவும் தவழியற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.
- ஆமை வேகமும், அசர வேகமும்.
- அசர வேகம் இந்நாலுக்கே சிந்தித்தது.
- அன்று மன்னர்களே காவிய நாயகர்கள்.
- இன்று மக்களின் வாழ்க்கையே காவியம்.
- அப்பணியின் தோற்றுவாய் அப்பையா.

எம். ஏ. ரஹ்மான்

22-2-72

அணிந்துரை

இன்றைய எந்திர நாகரிகத்திலே, எந்திரம் போலச் சுற்றும் எம் வாழ்க்கையின் வேகத்திலே, இலக்கியம் படிப்பதற்கு எமக்கு எங்கே நேரம் கிடைக்கிறது? எதற்கும் ‘நேரமில்லை’, ‘நேரமில்லை’ என்ற மனக்குறையே எப்போதும் இருந்து வருகின்றது. ஆனால், நாம் இலக்கியம் படிக்காமல் இருக்கமுடியுமா? அதற்கென்று ஓரளவு நேரம் ஒதுக்கவேண்டாமா? இலக்கியம் படிக்காவிட்டால் நாமும் இதயம் இல்லாத எந்திரங்களாயன்றே மாறிவிடுவோம்!

இத்தகைய சூழ்நிலையிலே, இலக்கியம் படைப்பவர் வாசகரின் உள்நிலையை எண்ணிப் பார்க்கத்தானே வேண்டும்! இல்லையானால், அவர்களுடைய படைப்புகள் புத்தக சாலைகளில், கண்ணூடி அலுமாரிக்குள், காலமெல்லாம் சிறையிருக்கவே வேண்டும். அப்படிச் சிறையிலிருக்கும் எழுத்துப் படைப்புகள் எவ்வாறு இலக்கியமாகும்? எவ்வாறு வாசகர் இதயத்திற்கலக்கும்?

இன்று இலக்கியம் படைப்பவர் குறுமை, புதுமை, எளிமை என்ற பண்புகளிற் சிறப்பாகக் கவனஞ்செலுத்த வேண்டியவராய் உள்ளனர். இந்த இலக்கணங்களுக்கு இலக்கியமாய் அமையவே திரு. எஸ். பொ. அவர்கள் “அப்பையா” என்ற தமது காவியத்தை ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

இதுகாறும் சிறுக்கை இலக்கியத்தில் தமக்கென ஒரு பாணியை வகுத்துச் “சிறுக்கை மன்னன்” என்ற

சிறப்பும் பெற்று, எழுத்துக்கிலே நிலையான ஓர் இடத்தைத் தமதாக்கிக் கொண்ட திரு. எஸ். பொ. இப்போது காவியப் படைப்பிலும் தமது கைவண்ணத்தைக் காட்டியுள்ளார்.

அப்பையா ஒரு காவியம். இன்றைய சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற காவியம். இதற்கு இலக்கணம் தண்டியலங்காரத்தில் இல்லை. எதிர்காலத்திலேதான் இதன் இலக்கணம் எழுதப்படவேண்டும். ஆயினும், இக் காவியம் வழிவழியாக வந்த தமிழ் இலக்கிய மரபை முற்றுக ஒதுக்கி விடவில்லை. பழையமையிலே காலான்றிப் புது மைக்குத் தாவவதே ஆக்கி இலக்கியம் படைத்த முன்னேடிகளின் இயல்பு. அந்த இயல்பையே நாம் இங்கும் காணுகின்றோம்.

போரிலே அரிய வீரங்காட்டி இறந்த ஒருவனுக்கு, அவனைப் புதைத்த இடத்திலே அவனுடைய பெயரும் பீடும் எழுதிக் கல்லொன்று நடுவது பழங்கால வழக்கம். அந்த நடுகல்லில் பொறிக்கப்படும் செய்தியே கல் வெட்டு எனப்பட்டது. காலப் போக்கில், இறந்தவர் ஒருவரின் சிறப்பும் இறப்பும் கூறி, அவருக்காக உற்றார் உறவினர் நண்பர் முதலியோர் இரங்கி, ஈற்றிலே தேற்றம் அடைவதாகப் பாடப் படும் பாட்டுக்குக் கல்வெட்டு என்னும் பெயர் வழங்குவதாயிற்று. கடதாசியும் அச்சுப் பொறியும் வந்த பின்னரும் இந்தக் “கல்வெட்டு” மாறவில்லை. சம்பிரதாயப்படி கூலிக்கு மாரடிக்கும் ஒருவரால் இயற்றப் படும் கல்வெட்டுப் பாடல்களைக் கசக்கிப் பிழிந்தாலும் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்தானும் வடியாது. இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் ‘‘சிலையில் எழுத்தாக’’ நிலைபெறுமென்று எவர்தாம் சொல்லத் துணிவர? இந்தக் கல்வெட்டுப் பாட்டின் மரபை மாற்றியதே திரு. எஸ். பொ. அவர்கள் செய்த புதுமையும் புரட்சியும் ஆகும்.

திரு. எஸ். பொ. அவர்கள் தமது அருமைத் தந்தையாரை — தமிழகுப் புத்தினமை யூட்டிப் புத்தணி அணிவித்துப் புதுப்பொலிவு செய்யுமாறு தம்மைப் பெற்றுப் பேணி வளர்த்து ஆளாக்கிவைத்து மகிழ்ந்த அந்த அன்புத் தந்தையாரை—அவரையே ‘அப்பையா’ என்று ஆதரத்தோடு அழைக்கின்றார்— அன்மையிலே இழந்து ஆரூத் துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றார். நெஞ்சை வாட்டும் அந்தத் துயரை மாற்றுவதற்காக எழுத்தாளர் எஸ். பொ. தமது எழுதுகோலைத் துணையாகக் கொள்கின்றார். நெஞ்சைவிட்டு நீங்காத அப்பையா — அவர் முன்பு அன்புப் புன்முறுவதற்கு தோன்றித் தம் வேட்சையை வெளியிடுகின்றார்:

“செத்த பிறகு கல்வெட்டுச் செய்வித்தே அந்தியட்டி செய்தால் ஆத்மா அமரநிலை கொள்ளும்; இது பலர்க்குக் குறிக்கோளாம்; கவிஞரினைக் கூலிக் கமர்த்திச் சிலகவினை ஆக்குவித்துப் போன்ற துயர்பாடி இலவசமாய் விநியோகம் ஆலித்துச் செய்வர். அதற்குக் கொடுப்பதற்குக் காசில்லை கையிலக் காரியத்தைச் செய்விக்க. நெசித்துப் புலவர் பிடித்துக் கல்வெட்டுப் பாட என் பிள்ளைப் பயன்கள் நினைத்திருப்பர்; நாடேன் அதனை நான்! உவைகள் ஆறுதலாய்ப் பாடட்டும். இந்றைப் பொழுதை எனக்கொதுக்கு!”

இவ்வாறு தோற்றுவாய் செய்து கொண்டு எஸ். பொ. தமக்கும் தமது தந்தையாருக்கும் இடையே இருந்த அன்புத் தொடர்புகளை — ஆசாபாசங்களை — அகங்களின்று பாடுகின்றார். தொட்ட இடமெல்லாம் கவினை கமழுகின்றது; கற்பணை சுடர்கின்றது;

உணர்ச்சி சுரக்கின்றது; அப்பையா தமக்கு அன்பாய் உணவுட்டிய நிகழ்ச்சியைக் கவிஞர் பாடும் அழகைப் பாருங்கள்:

“அன்பாய் ஆதரவாய் ஆசையாய் ஆதுரமாய்ப் பன்பாய்ப் பணிவாய்ப் பாசமாய்ப் பரிவாய் நண்பாய் நயமாய் நலமாய் நகையாய் உண்பாய் சுவையாய் உளமாற உடல்தேற என்பாய் ஜயனே இவ்வார்த்தை நாளையும் தின்பேன் செவிவழியே திடகாத் திரம் பெறுவேன்”

கூவிக்கு மாரடிக்கும் போலிப் புலவன் எங்கே! உள்ளத்தில் சுரந்தெழுந்த உணர்ச்சியை உள்ளவாறே வடித்துத் தரும் கவிஞர் எங்கே! பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம் என்ற காவியத்தில் வரும் ‘குரிய அஸ்தமனக் காட்சி’யையும் இந்தக் காவியத்தில் வரும் ‘நிறைவே’ என்ற பகுதியையும் ஒப்புநோக்கி சுவைக்கையில் இன்ப அனுபவம் அகவிக்கின்றது. எஸ். பொ. அவர்களின் கவிதைச் சுவைக்கு இன்னும் பல உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டலாம். சுவைஞர்கள் அவற்றைத் தாமாகவே கண்டு சுவைக்க விடுகின்றேன்.

திரு. எஸ். பொ. அவர்கள் ஒரு பிரச்சினைக் குரிய எழுத்தாளர் என்ற பெயரை எப்பொழுதோ பெற்றுவிட்டார்கள். யாழிப்பாணச் சமூகத்திலே அவருடைய இன்ததவர் பட்ட அல்லவ்கள் சொல்லுந்தரமல்ல. அந்தப் பகைப்புலத்திலே பிறந்து வளர்ந்த இளைஞர் எஸ். பொ.வகு எத்தனை எத்தனை உணர்ச்சித் தாக்கங்கள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்! பின் எழுத்துலகிலே அடியெடுத்து வைத்த காலமுதல் எத்தனை பேரின் ஏரிச்சலுக்கும் புகைச் சலுக்கும் இலக்காகி இருக்கவேண்டும்! எத்தனை

பேரின் போற்றலையும் தூற்றலையும் கேட்டிருக்க வேண்டும்! இவையெல்லாம் எஸ். பொ.வின் உள்ளத்தில் தாக்க—எதிர்த்தாக்கங்களை உண்டாக்கியிருத்தல் இயல்புதானே? இத்தகைய தாக்கங்களுக்கு இலக்காகி, இன்று :இவங்கையிலும் தமிழ்கூறு நல்லுலகி லும் தமக்கென் ஓர் தனி இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட ஓர் எழுத்தாளரின் உள்ளத்தில் தோய்ந்து வரும் உணர்ச்சிகள் அந்தத் தாக்கங்களைப் பிரதிபலிக்காமல் இருக்க முடியுமா?

“தண்டமிழின் தரமறியத் தற்குறியா யானீந்தேன் மன்றினிலே தமிழ் மொழியின் இமாலயம் இதுவென்று கண்டுநீர் நாணித் தலைகுனியும் வண்ணம் என்குருதி செப்பமிடும்”

என்ற சபதத்தைத் தந்தையார் அன்று (எஸ். பொ. பிறந்த அன்று) செய்திருக்க வேண்டுமெனக் கவிஞர் சொல்வது வெறுங் கற்பணியென்று சொல்ல முடியுமா?

அப்பையா கல்வி இல்லாதவர். அவரைப் “பேய்க்கர்” என்று மற்றவர்கள் பழித்துமிருக்கின்றனர். ஆனால், அந்தக் கல்வியறிவில்லாத அப்பையாதான் திரு. எஸ். பொ.வைப் பெற்று, பள்ளிக்கு வைத்து, அறிவுரை புகட்டி, ஆண்மையுட்டி, எத்தகைய எதிர்ப்புக்கும் தலைசாய்க்காத மலையின் பண்ணப அவர் மனத்திலே பதித்தவர் என்றால், அது நமக்கு வியப்பாய் இல்லையா? ஆம்; தந்தை தமது கடமையைச் செய்து விட்டார், அவையத்து முந்தியிருக்க வைத்து விட்டார். அதற்கு மெந்தனும் கைம்மாறு

செய்யத்தானே வேண்டும்? அந்தக் கைம்மாறுதான் இந்தக் காவியம். அப்பையா எஸ். பொ. வைப் பெறு வதற்கு என் நோற்றுர்?

‘இது கவிதையா?’ என்று கேட்பாருக்க ஒன்று கூறுவேன். ‘எது கவிதை?’ என்ற வினாவுக்கு இன்று வரையும் எவருமே வரைவிலக்கணம் வகுத்துவிட வில்லை. இங்குமில்லை. மேற்குலகிலும் இல்லை. கவிதை கலைப்படைப்பு; உயிருள்ள ஒன்று. உயிருக்கு இலக்கணம் கூறமுடியுமா? உயிரின் இயல்புகளையெல்லாம் வரையறைப் படுத்த முடியுமா? அது முடியுமானால் கவிதைக்கும் இலக்கண வரையறை செய்யலாம். இரண்டும் முடியாத காரியம். ‘மனிதன்’ அறிவுடைய-உணர்வுடைய - மொழியடைய - மனிதனாக மாறிய நாள் முதல், ஆழ்ந்த நிலைபேருன உணர்ச்சிகள் எல்லாம் ஒத்திசை அமைதியடைய, ஒரு கட்டுக்கோப்பான மொழியிலே வெளிவந்துள்ளன. உணர்ச்சி எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஆழ்மாக உள்ளதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அதனைக் காவிநிற்கும் மொழியும் தெளிவான யாப்பமைதி பெறுகின்றது. இதுதான் கவிதைக்குரிய மொழி. இந்த உண்மையை அனவு கோலாக வைத்துக் கொண்டு பார்த்தால், எஸ்.பொ. வின் “அப்பையா” கவிதை என்பதில் எள்ளளவும் ஜயம் ஏற்படாது.

எந்தக் கலைப்படைப்பையும் எடுத்த எடுப்பிலே எவரும் மட்டுக் கட்டிவிட முடியாது. அந்தக் கலைப்படைப்பை ஆற அமர நோக்கி, அதுபற்றிச் சிந்தித்து, அதனுள்ளே நுழைந்து, அதனை ஆக்கிய சிற்பியின் உணர்வோடு ஒன்றிக் கலந்து நின்றுலே, உண்மையில் அதனை மதிப்பிடலாம். இந்தக் காவியமாகிய கலைப்படைப்பையும் அவ்வாறே மதிப்பிடுதல் வேண்டும்.

இது மகன் தந்தை... உவந்தளித்த படையலேயானாலும், தமிழ் மகன் ஒருவன் தன் அன்னையாகிய தமிழுக்கு அளித்த முத்தாரமும் ஆகும். சிறுக்கைத் புணவதில் கைதேர்ந்த சிற்பி ஒருவர் காவியத்திலே தமது கற்பணகளையும் உத்திகளையும் கையாண்டு, எழுத்துத் தமிழழையும் பேச்சுத் தமிழழையும் ஏற்ற பெற்றி இனைத்து, இன்றைய வாழுந் தமிழுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இலங்கும் வண்ணம் இயற்றிய இப் புதுமை இலக்கியம் கவைஞர்க்கு வற்றாகுத இனப் ஊற்றுயத் திகழும் என்று நான் சொல்லி வைக்க வேண்டியதில்லை.

திரு. எஸ். பொ. அவர்களின் எழுத்துத் திறன் வெல்லும்; வாழும்.

செ. வேலாழுதபிள்ளை

தலைவர்,
முதல் மொழிக் குழு (தமிழ்),
பாடவிதான் அபிவிருத்தி நிலையம்,
கொழும்பு-7.

நன்றி

நல்லர்

பிறந்த
யாழ்ப்பாண மண்ணிற்கும்,
உடன் பிறந்த
சகோதரிகளுக்கும்,
அவர்தம் வாழ்க்கைக்கே
உழைத்துத் தேயும் மைக்குனர்களுக்கும்,
யாழ்ப்பாண மண்ணையும்—
சமூகத்தையும்— கலாசாரத்தையும்
உணரச் செய்த
உற்றுர் உறவினர்க்கும்
என் நன்றி உரியது

அல்லரோ

அழைத்ததும், ஆயிரம் உறவுத்
தொல்லைகள் மத்தியிலும்,
அண்புத் தொல்லைக்கே மதிப்பளித்து,
வந்து, ஆறுதல்கூறி, இக்
காலையப் பணியில் ஊக்கந்
தந்த இனியன்
அண்ணலும்,
கவிதையின் மரபு வழியை
ஒதி, அனிந்துரை வழங்கிய
செ. வேலாடுதபின்னோ அவர்களும்,
ஜூந்தே நாள்களில் இந்நாளினை
அச்சிட்டிருவாக்க உழைத்த
ரெயின்டோ பிரின்டர்ஸ்
ஊழியர்களும் நன்றிக்குரியர்
அல்லரோ?

முன்னீடு

தந்தையும் மகனும். வீரனும் வல்லவனும். குரு
தேவரும் தவசிப்பிள்ளையும். யார் யாரோ கற்பித்துக்
கொள்ளும் உறவு முறைகள். அஃது அப்பையாவும்
நானுமாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனாலும், காவிய நாய
கர்கள்.

காலமும் களமும் வெகுதுல்லியம். 1972, ஜெவரி,
28 ஆம் நாள். நண்பகலீச் சுறுக்கி, மணி 2.45. விழுப்
புண் அலங்கிருதன் வெள்ளைக்குதிலை ஏற்றிவிட்டான்.
போர்க்களம் காணுத கோழைகள். பிலாக்கணத்தின்
சந்நதம் ‘கிளிசரி’னைத் துணைப்பற்றுத அளவுக்குச்
செட்டு. ஆசாரத்தின் அடிமைகள் உச்சக்கட்ட நடிப்
பினை அரங்கேற்றுகின்றார்கள். உள்ளம் ஒன்றை நத்த,
அபிநயம் பிறிதொன்றைச் சுற்றிப் பினையும் கோலம்.
காசைக் கட்டிக் காக்கும் பூதங்களின் கண்களிலே நீர்
எவ்வளவு தாராளமாக வழிந்து ஒடுகின்றது! அவர்கள்
அநுபவசாலிகள். எல்லாமே வரவு - செலவுக் கணக்குத்தான்.
செலவு: அபிநயமும் கண்ணீரும். ஆதாயம்: உயிருக்கும் மானத்திற்கும் மேலான காசு! யாழ்ப்
பாணக் கலாசாரத்தின் தாஸர்கள் செய்யும் கிருத்தியங்கள். நான் அடிமையுமல்லன்; தாஸனுமல்லன்.
நான் அப்பையாவின் பேய்ப்பொடியன். அதனால், அறிஞனும். அறிவின் உறைப்பு. எமனின் ஏவலர்களுக்கு ஒன்றைரை ஆண்டுகளுக்கு மேலாகச் சூக்காட்டிய
வர் அவர். பின்னர், தவிர்க்க முடியாத நிலையில் இயற்கைக்கு மசிந்துவிட்டார். நடந்தது தகும் தக்கைத் தற்றல் கடன். மருந்துக்கும் கண்ணீர் சுரக்க

வில்லை. அப்பையா அழுததை நான் பார்த்ததில்லை. நான் ஏன் அழுவேண்டும்?

ஐயோ, என் மண்ணைக் கொழுப்பும் ஆணவழும் சந்தி சிரித்து நிற்கின்றது! வெள்ளோக் குதிரையிலே நாயகன் அமர்ந்திருக்க ஊர்வலம் வில்லூண்டி நோக்கி நகருகின்றது. (மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர், நம் சமூகத்தின் உரிமையை நிலைநாட்ட, ஜாதி வெறியர் களுக்கு எதிரான போருக்கான குருசேஷன்திரமாக அது நியமிக்கப்பட்டது. மனிதப் பலி கொடுத்து, சமத்துவ உரிமை வென்றெருக்கப்பட்ட களம்!) நான்கு மேனங்கள். அவற்றிலே ஆறு முகங்கள். அவற்றைப் பதம் பார்க்க எட்டுத் தடிகள். பறையொலி கவின் பிழிந்து (அது அதற்கு அதனதன் கவின்) சிந்துகின்றது.

சடுதியில், என் நெஞ்சிலே ஓர் உணர்ச்சி முள். சே, எஸ். பொ. என்கிற சுயம் ஆண்டிப் பண்டாரமாக மாறிவிட்டான். யாழிப்பாணக் கலாசாரத்தின் சங்கையைக் காலம் காலமாகக் கிடூகுவேலிகள் மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ‘எஸ். பொ. மீசை’யையும் இழந்து, நான்கு முழுக் காரிக்கன் மட்டுமே என் சங்கையை மறைக்க, நான் நடுத்த தெருவில் ஊர்கின்றேன். தோலிலே கொள்ளிக் குடம். யாழிப்பாணக் கலாசாரத்தினை விமர்சனங்கு செய்தல் — அந்த விமர்சனம் நையாண்டியாக இருப்பினுங்கூட — கலையே. அந்தக் கலை வித்தாரத்திலும் என் எழுத்து வித்துவம் ஈடுபட்டிருக்கின்றது. நான் நிராகரித்த ‘சடங்கு’விற்கு நானே மண்டியிடும் நிலையோ! தோல்லி வித்தும் சோகம் கும்மிருட்டிலே என்னைப் பிசைந்தெடுக்கின்றது. குஞ்சுக் குழந்தையாக — பச்சை மண்ணாக — நான் தேம்பித் தேம்பி அழுகின்றேன், பரந்த உலகத்திலே யாருக்குமே நாதி இல்லாத அனுதையாகக் கப்பட்டேன்?

18

அப்பொழுதுதான், விரல் நொடிப்பு நேரத்தின் பல்கோடியின் ஒரு பின்னத்திலே. ஒரு நிகழ்ச்சி-அல்ல, அற்புதம் — தன் பேரொளிக்குள் என்னை ஆழ்த்தியது. இது கற்பணை மயனின் குறளியாகச் சிலருக்குத் தோன்றலாம். உங்கள் சுயத்தை நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால், நடந்தது என்னவோ உண்மை என்று இப்பொழுதும் சத்தியமாகவே நான் நம்புகின்றேன். அப்பையா பேசினார். ‘எட்ட, தம்பி! நீயே அழுகிறோய். நீயாழிப்பாணச் சடங்குகளிட்டைத் தோத்துப் போனால் என்னுடைய விசரன் சொன்னவன்? உன்றை மயிர்க்கண்ணுவைக்கூட எனக்கு நல்லாத் தெரியும். என் ஒருத்தன்றை பட்சத்துக்காக தோத்துப்போனதாக நடிக்கிறோய். எடேய், தலையை நிமிர்த்தி நடவடா. நீயும் தோத்துப்போனால், எனக்கு வெற்றி ஏத்தா? நீயும் உன் பட்சமுமே என் வெற்றி!’

அப்பையாவின் துல்லிய குரல் என் சோகத்தினை அழித்துத் துடைக்கின்றது. அனுவிலும் நுட்பமான அந்த துகட்டொழுதில் அப்பையா கீதா நாயகனுமானார். காவியமயமான சுகம். கண்ணனும் பார்த்தலும்!

தந்தையும் மகனுமல்ல. வீரனும் வல்லவனுமல்ல. கண்ணனும் பார்த்தனுமல்ல. அறிஞர் மோஸ்தரில் மறந்தேனு? சடங்கு நாவலின் *dedicateeyum* அல்ல *author*மும் அல்ல. (அப்பையா பார்த்து மகிழும் நிலையில், அன்றே, அவர் ஆசிக்கே என் சடங்குவை காணிக்கை ஆக்கினேன். யாழிப்பாணச் சடங்குகளையும் மீறியும் என் சடங்கு!)

இன்று, இப்பொழுது, வாஸ்தவத்தில்...

19

துறந்தவரும், துறவியும்.

உரையாடல் நீண்கின்றது. அந்த உரையாடலே இக்காலியத்தின் உயிர்.

அப்பையாவும் அதன் படைப்புப் பணியும். வாழ்க்கையில் இந்த ஓரேயொரு சந்தர்ப்பத்திலேனும், என் ஆற்றலின்மையை ஒப்புக்கொள்ளும் அவதியும் என்னை அலைக்கழிக்கின்றது. எனக்கு ஏற்பட்ட அநுபவத்தின் நுண்ணிய நுட்பத்தை பிறன் ஒருவனின் மனத்திலே— அவன் என் பரம சுவைஞரை இருந்தாலும்கூட— பதித்தல் சாலாது. ஆனால், ஆசை வெட்கமறியாதது. எழுத்துலகிலே சாதனைகள் நிலைநாட்டுதல் வேண்டும் என்பதிலே நான் பேராசைக்காரன். என் அநுபவம் தனியொருவனின் சுகமாக அமையாது, தமிழ்ச் சுவையாக உயருதல் வேண்டும் என்ற சிரத்தை, என் எழுத்தாற்றலையும் எல்தவித்துக் கொண்டு. அந்தப் பேராசை வயனிலே விளைந்துவிட்டது! என் அநுபவத்தின் தளத்திலே, இனி, உன் சுவைப்பு மாளிகைவை எழுப்பிக் கொள்ளலாம். சுவைப்பும் ஒருவகை யோகமே. யோகம் அவரவர் தவத்தையும் பொறுத்ததே.

எஸ். பொன்னுத்துரை

மட்டக்களப்பு,
26-2-72

அப்பையா

ஒரு முனைப்பு

எஸ். பொ. கதையில் இனித்துச் சுவைத்தே இறும்பு தெய்திச் சிறுகதையைச் செய்யும் மன்னன்றீ என்று சிரமேற் கொண்ட சுவைஞர்க்கு தப்பைத் தவற்றைச் சார்ந்த அழுக்குகளைத் தேடி அலையாது தரங் கண்ட உண்மையினை ஒப்பி இதயத்தில் இடமொதுக்கி வைத்துள்ள உறவோர்க் கொருகதையை ஆக்கி அளிக்க அகத்தில் ஒருமோன்றது நல்ல தவமியற்றி நான் கொக்காய்க் குந்துகின்றேன்.

குறுக்கிழையில் ஓடிக் குதிர்க்கும் ஒரு கதைக்குக் கூரோடு நல்ல கருவோடிக் குதிகொள்ளப் பேரோடும் ரிஷிவிந்து முற்றிக் கனிந்து பிரசவ வேதனை பிசைந் தெடுக்க ஊர் விடுத்தேன் ஊற்றெடுக்கும் பேனுவை.

கருவுக் குயர்ச்சுவம் காணும் முனைப்பினிலே பெருமைக் குரிய என் அப்பையா, பேசாது நீண்டு மிகநீண்டென் நெஞ்சை நிறைத்தவராய் தூண்டித் துவக்கத் தூயவொரு நாயகராய்த் தோன்ற அவருருவைத் தோயும் மனங்யர்வை அவரின்

ஆரோ கணத்தை அவரோ கணக்கியை
எதிர் நோக்கித் தேர்-ஜி எழுதுகின்றேன்.

அவரீந்து நெஞ்சிற் படிந்த நிழல்-ஜி
நிழலாக்கி வைத்தும் நிறையாத பொச்சத்தால்
ஆண்மைத் தரிசனத்தைப் பிரகரண சுருதியிலே
அன்பால் ஒருகோலத்தை ஆக்கி அமர்க்கயிலே,

கேட்டுக் களித்தளன் கேள்விக்குள் ஓர்செருமல்
வந்து விழுந்ததுடன் சறவி வழுவுடனே
சிந்து மந்தச் சுத்தமதுஞ் சேர்ந்து மடிகையிலே
சிந்தனையோ டங்கே திருப்பிழுளி பாய்ச்சுக்கிறேன்.

தேர்ந்தெடுத்த நல்ல திறமான புகையிலையால்
சித்திரமாய் மெல்லச் சுருட்டி யெடுத்த ‘சுத்து’
பத்தியமாய்ச் சுவைத்தபடி பார்க்கும் அந்தப்
பார்வையிலே...

...ஓர் ஆசை

‘எழுத்துத் துறைக்குக் கவிதையுடன் கைகோத்துக்
செழித்து வளர்ந்தவன்றே;’ செப்புகின்றூர்;

செவிஇனித்தேன்.

ஆடகத்து மேடை நாடகத்தில் நாவினிக்கும்
ஊடகத்து நாவலிலே உயர்ந்த விமர்சனத்தில்
கண்டனத்தில் நல்ல கற்கண்டுக் கட்டுரையில்

தின்று தெவிட்டாத
சிறுக்கையாம் சித்திரத்தில்

22

உண்டான பலவே ரூருவத் துறைகளிலும்
முத்து முதிர்ந்து முன்னணியில் நிற்குமொரு
பார்த்தனந்! பார்த்தி பனின் விள்லாண்மை
கள்டோர் அறிவர். கலைவன்மை கையேற்றூர்.

உள்ளங் கைக்குள் உலகை மறைக்கும்
உத்தியிலே வித்தாரம் உமிழும் சிறுமனத்தார்
ஷாசி முனையில் உணை மறைக்கப்
பேசிப் பிடிங்கிப் பெரிய தவமியற்றி
ஆண்டு பலகழிய அகன்றர். அவர்தோல்வி
நீண்டு உன்றன் சத்தியத்தின்
ஜோதித் தரிசனத்தில் நோய்மை அகன்றவர்கள்,
துருவச் சுழியில் சிக்காது மையத்தில்
நின்று நிதானித்து நெஞ்சத்துச் சாட்சியத்தைக்
கொண்டே இலக்கியத்தின் குறிக்கோளை ஏற்றுள்ளார்.

மீந்திருக்கும் அந்த விரல்மடக்கும் கூட்டத்தார்
சோர்ந்து சலிப்படக்கிப் பேர்ந்தும் எழுந்து
பிதற்றல் தொழில்நடத்தும் ஆணவத்தார் தங்கள்
அறியாமை போக்குவுதில் உன்பேனு சூழற்றி
முனை தேய்க்கும் வேலையிலே — உன்னைப்
பிரியாது சற்றிப் பிணையும் மனநிலையும்
ஒய்வு பெறும் நிலையில் ஓர்சுறக்கம்;
ஆம் தேய்வு.

இந்த நிலையில், இன்னென்று என்ஆசை.
வண்ணேன் குளத்தடியின் மருத நிழலினிலே
பொன்னுாஞ்சற் பேச்சாற் பேசியதை நான்கேட்டேன்!
செஞ்சொற் கவிதை நுனுக்கம் மிகுந்ததுவாம்
அஞ்சி அகன்றுய்நீ என்றே அளக்கின்றூர்.
நெஞ்சாற் கவிஞர்னீ; இதைநான் நம்புகின்றேன்.
பஞ்சம் உனக்கில்லை, பாடு!

23

வேட்டை

பழமையிலே காலுன்றிப் பாய்ந்து பரந்துவரும்
கலையாம் புதுமைவழிக் கருவை விளைவிக்கப்
பேனுவைச் சீர்ப்படுத்திப் பேருழவு செய்கின்றேன்.
பேர்தாங்கி வாழும் கவிஞர் பெருமக்கள்
ஆரிய குளத்தின் அணிகுன்றி வற்றுங்கால்
கரப்பெடுத்து மீன்பிடிக்கும் கைகார யாவாரம்
சிறப்போடு செய்வார். சிலரோ கடவோரம்
சௌன்று வலைவிசிச் சிறுமீன் வடிக்கின்றூர்.
எப்படியும் தங்கள் இலச்சினையைக் காத்துவரும்
செப்படி வித்தை செய்வோர்க்கே ஏற்றதுறை
இப்படிக் கொத்த இவர்கள் கவிதையுடன்
கொஞ்சட்டும் என்று கொஞ்சம் வழிவிலகி.

ஏன்ஸ்ட் ஹெமிங்வே ஈந்த கடற்கிழவன்
ஆகி எழுத்துலகில் அடிகுத்தி நின்றநிலை
மோகித்து வேட்டை முழுப்பொழுதும்
ஆடுகிறேன்
வெற்று வெறுமெலும்புக் கூட்டோடு வந்தாலும்,
சுற்றிச் சுழன்றதிக்கும் குருவளி மத்தியிலும்
ஆழ்கடவில் பொங்கியெழும் அலையின்
எதிர்ப்பினையும்
குழவரும் இன்னல் சோதனைகள் அத்தனையும்
தாங்கித் தளராது தரமான மீன்பிடிக்க
ஓங்கி உழைக்கின்றேன், உள்ளம் அதைழும்புவதால்.

ஆதலினால், அந்தக் கரப்பை அனுகாது
சாதனையில் நின்றேன் எனச்சாற்ற, அப்பையா
வேதனையா...? அல்ல, வினையாட்டாய்ச் சிரிக்கின்றூர்!
அந்தச் சிரிப்புக்கோர் அர்த்தம் விலைகின்றது!

◆◆◆◆◆◆◆
◆ ஆவஸ் ◆
◆◆◆◆◆◆◆

முத்து முதிர்ந்த முளைப்பு நினைவுகளை
கோத்துக் குதிர்ந்த குழலோசை...சொல்லுகின்றேன்:
ஒடி உழைத்தேன். உவந்த விருந்தோடு
கூடி மசிழ்ந்தேன். குளிர்ந்த நரம்புகளில்
குடில்லை இன்று; தொழிலாட ஒண்ணாது.
என்றாலும் நானேன்ற பிள்ளைக் கனியமுதர்
நன்றாக உள்ளார். ஆனாலும் அந் நிழவில்
குந்தி இருக்க...

தாடிநரைத்துத் தளர்ந்த நடைகொண்டும்

பந்தி அமரல் அவமானம் என்னன்றாலும்
பாதை எனது. பகர்தல் கர்வமல்ல.
நாதம். அடிநெஞ்சின் நாட்டச் சிதறலது.

நீஇன்று
வந்தாய். மகிழ்ந்தேன். பசியும் வளர்கிறது.
செந்தேன் கலைகளும் சிறந்த இலக்கியமும்
சொந்த வர்க்கத்துச் சகத்துக் கரசியலும்
பந்தமுள எல்லாப் பணியும் சமையாகிக்
குந்தி இருக்காது, கொழும்பும் அதிவிருந்து
மட்டக் களப்பென்றும் திக்கிலைய மார்க்கத்தில்
சுற்றித் திரிவாய். இன்று நீபுறப்படுவாய்;

புறப்பட்டால்,
நாட்கள் உதிர வாரம் நிறைவாடி
ஒட்டம் பிடிக்க ஓராண்டு சராண்டு

தாண்டி அதுதாண்டி அவாந்னெடு சென்றுலும்
திண்டாப் பசியுணர்வு தன்னிறைவு கொண்டிருக்கும்.

அந்தப் பசிக்கு அவல் நானு?
பந்தம் முகிழ்த்துப் பரப்புவதா அச்சிரிப்பு?
அப்படி யென்றால்...நான்...ஆஹா,
அப்பையா மீண்டும் அரும்பலர்த்திச் சிரிக்கின்றார்!
இப்பொழுது கொஞ்சம் இசையூட்டிப் பூக்கிறது!
அப்பையாவுக் கென்றே அமைந்த அச்சிரி ப
முத்திரையில் அந்த மோகம் உரைக்கிறது.

ஊரார் உனக்கோர் அறிஞர் விருதுளித்துப்
பாராயனம் பண்ணட்டும். ஆனால் பேய்ப்பொடியன்!
ஆறுபெண் மக்கள், அத்தோடு ஆண்மூவர்,
சீரோடு அப்பையா சீதேவி போல்வளர்த்த
கண்மணிகள் மூவர் கலகலப்போ டுள்ளார்கள்.
எல்லோரும் தங்கள் இல்லம் சிரிப்பதற்காய்
உள்ளார்கள். உள்ளம் உவப்ப இருக்கின்றார்.
சொல்லால் செயலால் மகிழ்வும் 'அடைகின்றார்?

அன்னூர் மகிழ்வை அழிக்க விரும்புவனு?
பொன்னூர் மகிழ்ச்சி எனக்கும் மகிழ்வன்றே?

ஆனாலும்,
நாட்டுக்கும் மிக்க நல்லபொது வாழ்வுக்கும்
தேட்டம் உயர்ந்த தமிழ்த்தேன் இலக்கியத்தில்
மேட்டிமையாய் நீயொருவன் மீந்துள்ளாய்.
மேல்நோக்கின்,
என்றன் தவக் குறைவே! எனினும்நீ
விண்மீன்கள் பூத்த விசம்பில் நிகரில்லாத
தன்னெணுளிசேர் முழுாதியாய்த் திகழ்கின்றாய்.

கற்பணையில்
ஒன்றி இயற்றும் சாதனைகள் ஒன்றெசலியால் -
கேட்டு மனங்குளிர்ந்து விழிரும் நிரம்பிவிடும்.
வாட்டும் பசியும் வருவதில்லை வாகோடு.
பார்த்தர்ஸ் பசிதீரும் என்பார்கள்; உன்னைப்
பார்க்கும் பொழுதுள்றன் எழுத்துக்கூச் சாதனைகள்
பூத்துப் பொவியப் பேராசைப் படுகின்றேன்.

இதனால்,
ஊற்றுப் பசியும் ஊறி வருகிறது.
ஊற்றுப் பசியொன்றும் மனத்தைப் பிழிகிறது.
மேட்டுக் குடியில் முகிழ்ந்த பெரியார்சொல்
கேட்டேன். அவர்கள் கிளர்த்துகிறார். கேட்டுக்கொள்:

செத்த பிறகு கல்வெட்டுச் செய்வித்தே
அந்தியட்டி செய்தால் ஆத்மா அமரநிலை
கொள்ளும்; இதுபலர்க்குக் குறிக்கோளாம். கவிஞரினைக்
கூரிக் கமர்த்திச் சிலகவிதை ஆக்குவித்துப்
போதித் துயர்பாடி இலவசமாய் விநியோகம்
ஆகிறதுச் செய்வர். அதற்குக் கொடுப்பதற்குக்
காசில்லை கையிலைக் காரியத்தைச் செய்விக்க.
நெஷ்டுப் புலவர் பிடித்துக் கல்வெட்டுப்
பாடென் பிள்ளைப் பயன்கள் நினைத்திருப்பர்;
நாடு...என் அதனைநான்! இவைகள் ஆறுதலாய்ப்
பாட்டும். இற்றைப் பொழுதை எனக்கொதுக்கு!

உன்னால் உருவாகும் கவிதை எனக்காகச்
சொன்னால் பிழையா? துளிர்த்த இவ்வாவலினை
நாவெடுத்தேன் சொல்ல. நாவோ வழங்கவில்லை

நோவடித்த என்னுடம்மை நீநோக்கு! நோக்கிய
பின்
அன்றைக்கு இருந்த அப்பையா இப்படியா?
ஆடி-அலுத்து அமர்ந்தாரென் நெண்ணிப்பார்.

நூறு வயது — நானூறு நல்வயசு
தேறும்வரை வாழ்கவெனச் செப்பும் ஒருநாவு
உன்னைத் தவிர எவர்க்கிருக்கும்? ஆதவினால்,
கன்னற் கவிதைசில கண்ணேடு நீபாடு.
உன்னால் அமைவதையே நானுவப்பேன்; பாடிடுவாய்!

நான்:

காலத்தின் கோலத்தால் கவிதை துருப்பிடித்த
இந்த நிலையில்.....
.....அன்பின்.....ஊறவினை ..

அப்பையா:

எட, மடையா! நீபாடும். ஏன்தயக்கம் கொள்
கிறுய?

அன்புக் கவியை அமிழ்தாக ஏற்றிடுவேன்;
யாப்பை அணியை அதனூர் டிலக்கணத்தைக்
காப்போடு சேர்த்தா கரைத்துக் குடித்தலன்

நான்?

அன்புக்குப் பாடு நன் அகத்து நெஞ்சின்
நெஷிட்சியினை
இன்போடு பாடுநீ! அதையேற்கும் என்னெஞ்சே.

நான்:

முத்த முழுமுதலை முன்னிற்கும் என்னெஞ்சின்
தெய்வத்தை
புன்னகையோடும் பொலிந்த புகைச்சுத்தோடும்
தன்னெஞ்சில் என்உருவைத் தாங்கி நிறைந்தி
ருக்கும்
அப்பையா அன்புருவை அகத்தில் நிலைநிறைந்தி
ஆசையால் பாட அவாவுற்றுத் தொடங்கு
கின்றேன்;
மாச துடைத்து மனம் கொள்க.

◆◆◆◆◆◆◆◆
◆ தமிழ் ◆
◆◆◆◆◆◆◆◆

வாழைன்று பிறன்வாழ வாழ்வளித்த வாழை
வளமாகக் கிளைபரப்பி வளர்ந்திட்ட தேமா
தாழ்வன்று என்னிழவில் களைபோக்கிச் செல்லென்று
தனையீந்து தானிமிர்ந்த குறும்பலா மூன்றும்
வீழ்வென்று ஆயயினும் தம்மிளைமை வீணைய
வீழ்வதனைப் பொறுக்காது விலைத்தற்கு வாய்ந்த
நீழலெனத் தமிழ்நிலத்து விளைந்தகவை சேர
நறுஞ்சுவையைத் தமிழிங்கு தானீந்த தாமோ?

காப்பு

அப்பையா தன்னினைக் கண்புக்கா ணிக்கையாய்
ஒப்பில்லாக் காவியமொன் ருக்கவே — எப்பொழுதும்
என்னுள் இருந்தியக்கி எங்கும் நிறைமுதலே
உன்னருள் வேண்டுவேன் யான்.

பாழைன்று பரிதவித்த தாய்வயிற்றி வன்று
பாப்பா வொன் ருருவாகி நூலேணிவழியாய்
சீழிறங்கித் திரிகையிலே மழலையினை வீசிக்
கலத்தினிலே வைத்தமுது கையினு லைந்தே
ஆழத்துள் புதைந்திருந்த ஆசையினை வெளியில்
அள்ளிவைத்து மகிழ்கின்ற அன்னையவன் இன்பம்
ஞாலத்து கொணர்ந்திங்கு நாட்டிடும் விருப்பால்
நறுஞ்சுவையைத் தமிழிங்கு தானீந்த தாமோ?

ஆழியினைச் சங்கமிக்கும் ஆவலொடு விரைவாய்
அலைகின்ற நதிமாதின் அழகதனைப் பெற்றுத்
தாழியில் உருகுமொரு வெண்ணெயின் திரள்போல்
தன்சுவையைக் கேட்போரின் உள்ளத்தை
உருக்கி
ஊழியின் காற்றுப்பின் அடங்கியினந் தென் றல்
ஆனபின் அளிக்கின்ற சுவையுணர்வு தந்து
நாழியெல் லாம்மகிழ்ச்சி தருகின்ற தமிழிலை
நல்லினிமை தனைமீண்டு சொல்லவொன் ணேதே!

[அப்பையா நினைக்கின்றார்

நன்று; நன்று.

தமிழே உன்காப்பு; தமிழே உன்சொத்து;
தமிழே உன்முச்ச; நின்கவின் ஆயுதம்.
ஆயுதத்தை வழிபடுதலே நம் ஒலம்.
பழைமையிலே காலுங்றல் நின்மதம்!]

வண்ணவெழில் ஓவியமே வடிவழகே நறுமலரே
மன்னதனில் பாவியராம் உணையிழப்பர் ஒருசிலரே
விண்ணதனில் பூரணமாய் அழகொளிரும் பெருநிழலே
எண்ணமதில் ஆரணமாய் ஒதிவரும் திருவொளியே

நாவலர்கள் நாநவின்ற நல்லமுதத் தேனமுதே
பாவலர்கள் புகன்ற பண்ணுடைய பாளகமே
காவலர்கள் போற்றியநற் கண்ணியிள மான்; எமனின்
ஏவலர்கள் வந்திட்டனும் அவர்வருகை வீணைக்கும்

அன்னை யுனது எதிர்காலம் வானுயர ஓங்கும்
என்னதடை வரினும் இனி உன்கரமே கோல்தாங்கும்
பொன்றிகராம் ஈழத்தாய் உன்பெருமை யால்வீங்கும்
மன்னுமல கெங்கனுமுன் நிழவில்வர வேயேங்கும்

என்றார்த்தே எழுந்துநின் ரூர்கிங்கை யாரியர்கள்
அன்றூர்த்து நின்றாந் நியராட்சி யார்முன்னே
வென்றேறிச் செல்வதற்கு வழிவிடோம் பார்முன்னே
நின்றேறித் தமிழ்காப்போ மென்றனரவு வீரர்களே

வேறு

மனையொன்று தனியாகச் சமைத்திடும் விருப்பால்
மாண்போடு தனிநாட்டில் தன்மாணம் காத்து
வினைகொண்டு வென்றியினால் வீங்குபுகழ் கொண்ட
வல்லாளர் ஆட்சியின் கோநகராய் நல்லோர்
புனைகொண்ட நல்லூராம் திருப்பதியின் கண்ணே
பொற்றவிசில் தமிழ்மாது பெருமையுடன் மேவித்
துணைசெய்து தன்மைந்தர் தகைமையுடன் வாழுத்
தனியரசு நடாத்தியெமைத் தலைநிமிரச் செய்தாள்!

வன்னநடை வசனநடை என்றுபலர் போற்றும்
வகையாகத் தமிழ்மாது அரசநடை போட
அன்னவளின் பேரமகைப் பார்த்தவர்கள் பூரித்து
அகம்பொங்கித் தாளமிடக் கண்ணிந்த மாட
மின்னல்டும் பேரொளியைப் பெருத்தவந்தர் வேண்ட
மேவியதால் நாவலரும் நம் சின்னத் தம்பி
அன்னவரோ டருள்ஞானப் பிரகாசர் என்ற
அளைவரையும் தமிழ்மாது அரவணைத்து நின்றன்.

[அப்பையா குறுக்கிடுகிறார்:

எட, கள்ளப் பொன்னு!
எனக்கும் புருடாவா?
உவங்கள் பிறந்து
உம்பாரத் தமிழ்வளர்த்த
உந்த நல்லூரில்
நான்மட்டும் பிறக்கவில்லை;
நீகூடப் பிறந்தவன்தான்.]

◆◆◆◆◆◆◆◆
◆ அல்லது ◆
◆◆◆◆◆◆◆◆

எங்களின் தமிழுக் கேற்றதோர் இடமும்
சங்கமும் அமைத்த சங்கிலி ஆட்சி
கண்டாரு கோநகராம் நல்லூரின் நடுவில்
பண்டாரன் கட்டிப் பயிர்காத்த குளமும்
நின்றிலங்கு பொன்னிறத்துப் பூச்சொரியும்

கொன்றை
நன்னிழவில் களஞ்சியமும் நிறுவியபின் நெஞ்சின்
கொஞ்சலிடும் அன்பையெலாம் கோத்தெடுத்துச்
குட்டிப்
பஞ்சமின்றி உண்டிடுக எனவுரைக்கும் தாராளன்;

சண்முகம் என்னும் சால்புடைய பேராளன்;
பண்புடையன்; தேடி விருந்து பரிமாறும்
அன்புடைய சீராளன். அகத்து மகிழ்ச்சியுடன்
நன்னெல் விளைவித்து நலங்காத்த ஆறுமுகம்
பொன்னம்மா தம்பதிகள் புத்திரராய் மண்ணுலகில்
அன்றுதவ மேன்மையினால் அவதரித்து வாழ்ந்துபின்
உன்னுடலை ஏன்கரந்தாய்? உற்றபோர்க் களத்திலே
பின்னிடா வீரனுக்குப் பெயரோடு பீடெழுதிக்
கல்நடுவா ரென்று கருதினையோ? கல்வெட்டுப்
பாடுவதா அப்பையா? நின்மைந்தன் அதனை
நாடவில்லை. ஏனையா நடுதற்கு நீயிறந்து
போயினையா? அன்றே ஆன்மா வொடுகலந்து
தோயும் ஒருசுருதி காவியத்தி னூடே
கனிகிறது. சாஹாறிப் பாயும் நிலையில்
மெய்க்கீர்த்தி மாயாது; மேதினியில் உன்னுண்மை
பொய்க்காது. ஆதவினால் —
காலத்தால் சாகாத காவியத்தை உன்பாத

மூலத்தில் வணங்கா முடியினையும் வௌத்துச்
சிந்தை அரங்கில் சிலையாக்கிச் சேவித்து
எந்தாய்! உன்மாண்புக்குக் காணிக்கை ஈகிள்ளேன்;
ஏற்பாய். எனது இன்தமிழை ஏற்றிடுக!

◆◆◆◆◆◆◆◆
◆ தோற்றம் ◆
◆◆◆◆◆◆◆◆

மங்காப் புகழுடைய மாதரசி தமிழனங்கை
சிங்கை ஆரியர்கள் சிங்கா சனமேற்றி — நிலை
தங்கவொரு பீடம் தாமாக்கி முன்னான்
திங்கள் குலத்தார் தரா மாக ஆண்டதனை—தாம்
இங்கு கொணர்ந்து இன்னமுது பாலித்து
தங்கம் ஓளிர்கின்ற தன்மைத்தாய் ஆட்சி—நிறை
மங்களம் சேர்த்திட மனைதிகழ் போதில்
செங்கதிர் ஓளிபோல செந்நாப் புலவர்கள்—உயர்
சங்கத் தமிழ்காக்க உதித்த சீர்மையர்
வங்கமெனத் தமிழ்க்கடல் எல்லைவரை சென்று—உல
கெங்கும் புகழ்மணக்க உயர்ந்தநல் லூரில்,

திங்கள் சடையன் திருமைந்தன் பேரால்—அன்பர்
'எங்கள் அப்பையா' அன்றுதிக்க அன்னை
உங்கள் பிறப்பால் ஓரேழை கைநிறைய—நிதி
தங்கம் பெற்றதாய் பெருமகிழ் கொண்டு
சிங்கமெனக் கொஞ்சிச் சீராட்டிப்

பாராட்டி — உல்
அங்கம் நொந்திடாது ஈயெறும்பு மொய்க்காது
வெங்கொடுமை தானேற்று வளர்த்துத்
தம்குலத்து — சிறு
பங்கம் போக்கினதால் பாங்காக நீரும்
திங்கள் போல்வளர்ந்து திருவூரில் வாழ்ந்திரே!

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆
 ◆ அப்பையா சபதம் ◆
 ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

ஓன்றுகி இரண்டாகி வயதுமொவ் வெள்ளுகிக்
 கன்றுகி இளங்காலை மாடாகி உழைப்பதே
 என்றுகி நற்றமிழை ஒதாது வீணைய
 நின்றிருந்த வேளையில் நீசர்சிலர் உந்தன்
 முன்றேன்றி, “சண்முகா! முத்தமிழின் உயர்வை
 அன்றுயந்த நாவலர் ஞானப்பிர காசர்தமிழ்
 வென்றுயந்த சின்னத்தம் பிப்புலவ ரெல்லாம்
 நின்றேடி விளையாட நிழலாகக் குடைபிடித்த
 கொன்றைமர நிழலில் காலூன்றி நின்றுமநீ
 இன்றுவரை தமிழின் சங்கையைத் தேரூது
 குன்றிப்போய்த் தற்குறியாய்த் தலையெடுத்து

வாழ்ந்ததென்ன?

உன்குருதி தமிழ்மானங் காக்கின்ற உணர்ச்சி
 இன்றிப் போனதென்ன? இனியும் வாழ்வதென்ன?..

என்றுகிலர் உணைநோக்கித் தங்கள் நாவில்
 வன்நஞ்சு கலந்துன்னை வாய்க்காசா தேசினதால்
 தன்மான நரம்பு முறுக்குற்றுப் புடைத்தெழுத்

“தண்டமிழின் தரமறியத் தற்குறியா யாலீந்தேன்
 மன்றினிலே தமிழ்மொழியின் இமாலயம் இதுவென்று
 கண்டுநீர் நாணித் தலைகுனியும் வண்ணம்
 என்குருதி செப்பமிடும்” என்றேர் சபதம்
 அன்றுநீ எடுத்தனையோ, அப்பையா?

ஆதலால்,
 அம்மாக் குட்டியெனும் அருந்தவத்து மாதரசி
 தம்மை மண்ந்துபெரும் தவங்கள் பலபுரிந்தே
 உதிரமெலாம் நானுக அன்னையவள் உதரத்தில்
 பதித்திட்ட நாள்முதல் பவுத்திரமாய் எணக்காத்தும்
 உடைதந்தும் ஊன்தந்தும் உருவாக்கி,
 மகனே!

என்னுள்

சடைத்திட்ட சபதத்தை முடித்திடலுன் கடனை
 ஐந்து வயதிலெணப் பள்ளிக் கனுப்பி
 நைந்திருந்த உள்ளத்தில் நம்பிக்கை யொளியேற்றி
 ‘நாவலன் பின்னே நல்லூரில் பிறந்ததமிழுக்
 காவலன் இவ’ என்று சகலரும் ஏற்றுரைக்கக்
 மாயவனே மந்திரமாம் வித்தையொன்

நியற்றியதேன்?

தூயவனே, தீர்க்க தரிசனமும் கண்டனையோ?

[அரசர்கள் அழுதாலும்
 அப்பையா அழமாட்டார்.
 இப்பொழுது,
 அப்பையா அழுகின்றார்;
 அப்பையா அழுகின்றார்!
 செப்பிய தமிழ்கேட்டு
 ஒப்பரிய சுவைப்பெருக்கு!]

விந்தையின் பெறுபேரேய்
 ‘யானுமென் சரிதையும்
 எந்தன் வாரிசாம் எஸ்போவால்
 என்றென்றும் அழியாது
 சந்தத் தமிழிலே சங்கமித்துச்
 சாக்காடு கானுது வாழு’ மென
 எந்தையே! அப்பையா! அன்புருவே
 ஆருடம் ஒன்றுநீ அறிந்தனையோ?

அன்றன்று; ஏனென்றால்,
 உன்'தம்பி' மார்க்கண்டு — சாத்திரங்கள்
 அன்றாய்ந்த கன்மைபோல்
 நீயாய்ந்த தில்லையே — ஆனாலும்,
 உன்குருதி கலந்திருந்த
 உணர்வினிலும் ஊனதிலும் — அனைத்து
 என்பிலும் நரம்பிலும்
 திமிர்த்திருந்த கோடானு — பலகோடி
 என்னைக் கற்பனைசேர்
 காவியத்துள் ஒருதுளியை — மைந்தன்
 என்னுள்ளே செலுத்தி
 ஏற்றஞ்செய் மாயத்தை — மேதை
 அன்பையா உணயன்றி,
 ஆர்செய்தார் பாரினிலே?

[அப்பையா அழவில்லை;
 அப்பையா சிரிக்கின்றார்!
 சத்து அணைந்தது;
 சத்து துளிர்த்தது!
 சுயமும் விழித்தது.
 கவிதையில் நானென்ற — அதன்
 கவைப்பே அவரானார்.]

அன்பு ஒன்றுக் கடிமையாய் — பிள்ளை
 அறிவு வளர்த்தல் கடமையாய் — எமக்கு
 இன்பு ஒன்றே உடைமையாய் — துயர்
 எமக்கு என்றும் மிடமையாய் — தந்து
 என்பு முருக்கிக் குடியினை — நன்று

இயைய வைத்து விடிவினை — உணர்வு
 ஒன்றித் தந்தவுயர் முடியா — உன்றன்
 அருமை சொல்ல முடியுமா?

வஞ்சமின்றி நெஞ்சிலே
 விளைந்த எந்தக் கருத்தையும்
 பஞ்சமின்றி உடனுடன்
 பகர்ந்துவிடும் செயலினால்
 கொஞ்சப்பேர் புரிந்திடாது
 குறிப்பருணைப் 'பேய்க்க'ரென
 நஞ்சமென்று கொண்டிடாது
 நீயுமேற்றுச் சிரிப்பையே!

சண்முகம் எனும்பெயரை — பெற்ற
 சான்றவர் சூட்டிடினும்,
 உன்முகம் கண்டவர்கள் — உடன்
 முகத்தார் எனஅழைப்பார்.
 இனியமுகம் கொஞ்சுவரின் — அன்பை
 ஏற்று வரவேற்றுப்
 பன்னுவை இனியமொழி — உளம்
 பனியென் ருருகிடவே!

இதனால்,

எங்கனும் வானத் தளவோ டெமுந்த
 தெங்குகள்! அவற்றிடையே திரியும் இளந் தென்றல்
 பொங்கி வரும் அந்தப் புதுத்தென்ற ஹாடே ஓர்
 தங்க முருக்கிச் சாருக்கித் தேன்கலந்த
 பாடல் வரும். திசையைப் பார்த்தாலோ —
 ஓடித் திரியும் மீனின் ஒழுகுமிசையும்,

கழனி வழிகளிற் கயல்விழி சூழற்றி
 முழுமதி முகமும் முக்காடுமாக
 இடையிலே குடங்கள் ஏந்தியவண்ணம்
 அன்ன நடையுடன் பூவலை அடையும்
 பாவையர் கொவ்வை வாய்ப் பிறந்திடும் பாடலும்,

ஒன்றை யொன்று வென்ற இன்னெனுளி
 தின்று தின்றினிக்கும் தீங்கவி பரவும்
 மட்டக் களப்பெனும் மாநிலம் அதனில்—

மரபு துலங்க வந்த
 மழை காத்த கார்கு வத்து
 அரம்பை அவள் அன்பில்
 அமிழ்ந்தே எதிர்ப்புக்களைப்
 புறம் போக்கிக் காதவினால்...

[இடையில் பாரதியார் கூறுகின்றார்:

(1)

காதல், காதல், காதல்,
 காதல் போயிற் காதல் போயிற்
 சாதல், சாதல், சாதல்.

(11)

காதவினால் மானுடர்க்குக் கவவி யுண்டாம்
 கவவியிலே மானுடர்க்குக் கவலை திரும்;
 காதவினால் மானுடர்க்குக் கவிதை யுண்டாம்;
 கான முண்டாஞ் சிற்ப முதற் கலைக் ஞங்டாம்;
 ஆதவினாற் காதல் செய்வீர் உலகத் தீரே!
 அஃதன்ரே இவ்வுலகத் தலைமை யினபம்
 காதவினாற் சாகாம விருத்தல் கூடும்;
 கவலைபோம், அதனுலே மரணம் பொய்யாம்.]

40

பாரதியார் பாவினிலே
 பரவி இழையோடி
 சோர்வகற்றுந் தன்மை
 துளிர்த்துத் துறைபோன
 காதவினால் கலவியுண்டாம்
 கலையுண்டாம் என்றபல

போதணைகள் தந்து
 புகழோதி நின்றவொரு
 மாதொருத்தி இந்தமணி
 ஈஸ்பரமே என்றுணர்ந்த

என்னுள்ளம் ஏற்றே
 இலட்சியமாய்ப் பூரிக்க
 யின்னிச் சுடர்ந்த
 மென்மனத்து மேன்மையினை
 பன்னலமும் ஈயும்
 பாத்திரமாய் நேத்திரமாய்
 என்றன் குடும்பம்
 இலங்குமொரு பொக்கிஷமாய்

கொண்டே இதயத்தில்
 கொலுவிகுத்த எண்ணியதில்
 சுற்றத்தார் உற்றுர்கள்
 சீறியதை நான்கேட்டேன்.

நற்றுமரைக் கயத்து
 நல்லன்னம் சேர்ந்ததிலே
 சுற்றி விளாந்த
 சரித்திரமே ஒன்றுளது.

அ-5

41

பட்டப் படிப்பு

பணங்கரைத்துப் பெற்றவளை
விட்டுப் பிடித்தால்
விளைக்கும் ஒருலட்சம்
கட்டுப் படாது
மந்திரத்தால் பாயோடு
ஒட்டிவிட்டான் இந்தப்
பொன்னுத் துரை என்பான்.

மட்டக் களப்பாரின்
மந்திரத்தில் கட்டுண்ட
துட்டனவன் இனியும்
தொடர்புண்டோ? என்றேரை
விட்டுப் பிரிந்து
“மகனே, நீமனந்த
மனைவி எனக்குத்
தலைமை மருமகள்

என்றன் குலத்துக்
கிணிதான் ஓர்வாழ்வைக்
கொண்டு தருவாள்
மழும்பாதே வாழ்வினிலே
என்றும் இனிதாய்.
எல்லாமே பெற்றவராய்
நன்றாக வாழ்வீர்!”

எனவாழ்த்திச் சென்றுய்.

இந்த வாழ்த்துன்
இலட்சியத்தின் பொற் சரடா?

“யாழ்ப்பாணம் உன்செயலால்
தாழ்ப்பாளை இட்டாலும்
நான் வாழும் வீடு

நினக்கும் நின் துணைக்கும்
தேன்வார்க்கும் நிழலளிக்கும்
சோடியாய் உம்வரவை
நான் பார்க்க வந்திடுக்’
என்றுய்; வரவேற்றிருய்;
இதயம் மகிழ்வற்றிருய்!

மற்றவர் உணர்ச்சியை
மதித்து நடக்கும்
பெற்றியிது உனது
பிறப்பின் இலக்கணமோ?

குழலின் ஓசை,
கிதையின் இசை,

ஆற்றலும் நானே,
நன்மையும் நானே,
ஞானமும் நானே,

மாயவன் மறந்தனன்,
மாயாவி நிறுத்தினன்.

விருந்தும் கண்ணல்லவே;
விருந்தும் அப்பையன்றல்லவோ?]

சுவைவகை ஆறெனப் — பெயர்
குட்டினர் அறிஞர்
அவைபிழை யாக்கவே — நீ
அமைத்தனை சத்திரம்

எவையெ வையோ — பல
இன்களை ஊட்டினை
சுவைவகை ஆறல் — எனப்
பலரும் ஒப்பினர்.

அடையா நெடுங்கதவும் — அமைத்து
சடையப்ப வள்ளலுக்கே
இணையாக உணையன்றி — எவரைத்
துணையாக வைத்திடலாம்
வகையான வாழ்வமைத்து — குலம்
தகைசேர வழிசமைத்துப்
புகழோடு தலைநிமிர்ந்தே — இன்றும்
இகழின்றி நீநிலைத்தாய்.

[அப்பையா சொல்லுகிறார்:
நானும் நீயும்
நீயும் நானும்
அற்றநிலை நாம்.]

அருங்குணங்கள் சிலவுண்டென்று
அகவிடத்தார் எனைமதித்தால் — அப்
பெருங்குணங்கள் உனிலிருந்து
பேர்த்தெடுக்கப் பட்டவையாம்;
கருங்குணங்கள் எவையேனும்
கண்டால் அவைனது
சிறுகுணமே யாகும் நீ
என்றும் சிறந்தவனே!

தந்தை தன்தினவு தீர்த்துப் பலகுழந்தை
சந்தை தனிலிடுதல் அன்று அவர்கடமை
முந்தி யவையத்து முத்த தலைமகனும்
வந்து புகழோடு வாழ்வித்த வேயாகும்!

செட்டி யொருவன் வட்டிக் கடைநடத்தி
சூட்டி யொடுசெல்வம் பெறுகின்ற தன்மைவிட்டுக்
கட்டி வைத்ததெலாம் எனக்கீந்து அன்பொன்றே
கொட்டி வளர்த்துக் கடன்செய்த துறவியும்நீ!

என்னிருகால் நொந்தால்
உனக்கென்பு முறிந்ததுவாய்
பொன்னுகப் போவித்தாய்
புலனில் மணியாக்கி
உன்நெஞ்சப் பஞ்சணையில்
உன்தோளாம் வாகனத்தில்
முன்நாள் துரையினரை
மோகிக்கும் தன்மையிலே
என்னை வளர்த்தாய்
இறும்பூதும் கொண்டாய்நீ

அன்பாய் ஆதரவாய் ஆசையாய் ஆதுரமாய்ப்
பண்பாய்ப் பணிவாய்ப் பாசமாய்ப் பரிவாய்
தன்பாய் நயமாய் நலமாய் நகையாய்
உண்பாய் சுவையாய் உளமாற உடலதேற
என்பாய் ஜயனே இவ்வார்த்தை நாளையும்
தின்பேன் செவிவழியே திடகாத் திரம்பெறுவேன்.

ஆங்கிலக் கிறுக்கெழுத்தை
அப்பையாநீ அறிந்ததிலை — ஆயின்
தாங்கிய என்படத்தைத்
தந்திருந்த ஒப்பேவர் — இதழ்

பாங்காக இல்லை' மெனப்
பிழையொன்று கண்டுந்தன — உளம்
ஏங்கினின்ற செயலுள்
இகலன்பு காட்டிடுமே.

கலாசாரமெனும் பெயரால்
காண்கின்ற கொடுமையெலாம்
பிழையென்று யானெதுக்கி
உலகணைத்து மேற்கின்ற
நலமுடைய நாகரிகம்
நான்பேண முனைகையிலே
வளமுடைநின் குருதிநின்று
வளர்ந்தமற்றக் குழந்தையர்கள்
உளம்வளராக் காரணத்தால்
எனையேசி ஒதுக்குகையில்
'கலைவளர்க்கும் காவலன்னன்
கண்மனியாம் பொன்னனிவன்;
நிலையானேன்!' என்றென்னை
நெஞ்சார வாழ்த்தினையே!

[அப்பையா நினைக்கின்றார்:
முற்போக்கு வந்தாது!
முந்தாதி வந்தாது!
முத்தவன்நீ நின்றதனால்
முன்னனியில் வந்தாது!]

கருத்துப் பறக்கக்
கருத்துமோத
கமுத்து மோதலில் கருத்தை இழந்தே
கதிரைகள் பறக்க கூழ்முட்டை வெடிக்க
கூழ்முட்டைக் கருத்து பாழ்ப்பட்டுப் போயே
கூழ்ப்பாளை வயிற்றிலே 'தொம்' மென்று விழுக்குது!]

◆◆◆◆◆◆◆◆
◆ செங்கொடி ◆
◆◆◆◆◆◆◆◆

[முற்போக்கு வருகூது!
முன்னனியில் வருகூது!
முத்தவன்நீ நிற்பதனால்
தற்போக்காய் இலங்கூது!]

பட்டினிக் கொடுஞ்சிறைக்குள்
பதறுகின்ற மனிதர்காள்
பாரிற் கடைய ராக்கப்
பட்டி ருக்கும் தோழர்காள்
கட்டுடவின் தோள்கள் தட்டி
கடமை வீறு கொண்டுளம்
கண்ணி யத்தைக் கட்டுப்பாட்டை
கைப்பிடித்தே ஒரணிப்
பட்டெழுவீர் என்று ணர்வு
புகட்டு சர்வ தேசிய
அரிவாள் சுத்தி செங்கொடி
அடித்து நின்ற வேளையில்
ஒட்டி நின்று பொதுவுடமை
ஒங்கும் அந்த அணியிலே
உறவு கொண்டு தலைமைதாங்கி
உழைத்த அந்த வேளையில்,

கற்ற கல்வி விட்ட இந்தக்
கழிச்சடைதான் தேறுமா—என
உற்றார் எங்கள் உறவார் இந்த
ஊரவர்கள் யாவரும்—யிக
நிட்டுரே மாய் ஏசுகையில்
நெஞ்சயர்த்தி நின்றவர்—அன்பு

கொட்டி வளர்த்த தந்தை அந்தக்
கொள்கை வீறு குறையுமா?

[அப்பையாவுக்கு வலு புழுகம்
அச்சிரிப்பு அதைத் தொனிக்கிறது.]

◆◆◆◆◆◆-◆◆◆◆
◆ கணக்கு ◆
◆◆◆◆◆◆◆-◆◆

நீண்ட பொழுதுகள் கவிதையில் ஒன்றிய
நினைவை ரஸனைத் தவத்தில் இருந்து
மீண்டும் நெருப்புப் பெட்டி எடுத்து
மெல்லச் சிரிப்பு மலரொன் ருதிர்த்து
சீண்டிய குச்சி தீயில் கனிய
சுருட்டும் புகைந்தது. புகைத்தலின் அழக்கம்
தீண்டிய நெஞ்சச் சளியை உருட்டித்
துப்பிய பின்னர் பார்த்த பார்வையில்,

கடந்துள ஆண்டுகள் கணக்கிட் டெடுத்துக்
கரைந்த வாழ்க்கைக் கணிப்பில் பயனை
ஏடைபோட் டெடுத்தல் இயலுமா? வாழ்க்கை
சத்தியந் தழுவிய சங்கதி! ஆமாம்
உடையா மனத்தின் உறுதியும் வைரித்த
இலட்சிய வேட்கையும் உள்ளத் தடக்கி
நடைமுறைப் படுத்தலில் பலியாய் நம்மை
நாமே நியமித் தமர னுதலே

வாழ்க்கை என்று வடித்து நீசொன்ன
வழியையே உனக்கு ஞாபகப் படுத்துதல்
ஊக்கம் மேலும் சுறுசுறுப் படைய
உதவும். உன்னை அமைத்துநீ வாழ்ந்து

காக்கும் தகைமை கைவரப் பெற்றுல்
கடமை பிறர்க்கும் காட்டியோ னோய்
தாக்கம் எதுவும் மனத்தின் இயல்பைத்
தாக்கா வகையிலும் தற்காத்துக் கொள்ளீ!

[இன்று மட்டுந்தான்
அப்பையா இப்படி
ஓர் உபதேசம்
என்னுள் செலுத்தினன்.]

மரபின் மாண்பு யாதென்றால்
It is the still point
of the turning wheel.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆
 மரபுச் செலவு ◆◆◆◆◆

ஆசிரியப்பா

— அகம் —

கருங்கல் நெடுந்தான் நிரைத்தாங்கு நிமிர்ந்து
 பெரும்புயல் அலைப்பினும் கலங்காது நிற்கும்
 இரும்பனை கவித்த திருந்தெழில் நாடர்.
 செய்வினை முற்றித் திரும்புவல் என்றெனை
 மெய்யுற அணைத்து விழிந்த துடைத்ததும்
 பொய்யோ தோழி போர்குறித் தெழுந்த
 கார்முகில் மின்னற் கொடும்பல் அதுக்கி
 நேரெனைக் கறுவி வருதலும் அஞ்சி
 ஆரஞ்சர் எய்தி அலந்தேனைக் காதலர்
 எவ்வந் தீர்க்க அருகிலர் என்றே
 இவ்வளர் மூல்லையும் எள்ளி
 மெல்ல நகுமினிச் செல்லுமென் உயிரே.

— புறம் —

கோடை ஏறிக்கும் கொடுவெயிற் கஞ்சி
 நீடுயர் பெண்ணை நீழல் நச்சிப்
 பசங்குடை வாக்கிய குளிர்ந்துப் பருகிக்
 களிப்பின் உள்ளம் வெளிப்படைப் பாடி
 மகிழ்ச்சிறந் தார்க்கும் யாழ்நகர் வாழ்ந்தர்
 உளத்தினும் உதட்டினும் நீங்கா துறைவோய்,
 களத்தினில் நின்னைக் கறுவியோர் மறுகி
 ஒடச் செருவில் ஒருநீ யாக
 நின்றமர் மலைந்தனை, வென்றியுங் கொண்டனை;
 ஒன்றே பெருமநின் வென்றி? நன்றே

50

செந்தமிழ்க் காக்கஞ் சேர்க்கெனப் பொன்போல்
 கைந்தனை ஈந்தனை, வாகையுஞ் குடினை;
 பல்லாற் றூனும் எண்ணி
 நில்லா வுலகில் நிறீஇனை புகழே.

வெண்பா

பெற்ற நிதியும் பிறங்குங் குலப்பிறப்பும்
 உற்ற சிறப்பும் அழகல்ல—கற்றவர்க்கு
 நெஞ்சால் உறுதியென நேர்ந்தவற்றை நீட்டையில்
 அஞ்சா துரைத்தல் அழகு.

குறள் வெண்பா

எவ்வழி பாட்டாளி ஆள்வோன் நிலையெய்தும்
 அவ்வழி நல்ல தரசு.

வீரத்துள் வீரம் விளம்பின் உயிரீந்தும்
 ஆரத்தன் கோள்காப்ப தாம்.

கண்ணிற் புலனுவ தோரமைதித் தன்மையதே
 பெண்ணென்று பேசப் படும்.

கலிப்பா

இருவேறுய் உள்ளவுயிர் இரண்டறக் கலந்தென்றும்
 பொருவிலாச் சமத்துவம் எய்துவதே பூரணமென்று
 ஒருசாரார் சொல்லுவதை ஒருசாரார் ஒப்பாரே.
 சொன்மா பரமான்மா சேர்ந்தொன்றல் இன்பமென
 ஒவாமல் வேதாந்தி உரைத்திடுவான் நம் பேனே..
 மண்ணேரும் மன்னவனும் மாடோட்டும் சின்னவனும்
 திண்ணமாய்ச் சடுகாட்டிற் சமமென்பான் தெளியேனே.

51

பொருள்வளத்தை மக்களுக்குப் பொதுவாக்கிப்
பகிருவதே
தெருஞ்செய் சமத்துவமென் ருரைப்பான்சொல்
தேறேனே.

என வாங்கு,

பிறர்பல சொல்லினும் பேதுறேன் பெண்ணினை
உறவொடு புணருங் கலவியில்
பெறுவது நிகரிலாப் பேரின் பாமே.

வஞ்சிப்பா

இன்பத்தொடு துன்பந்தொடர்
இம்மாநில வாழ்விற்குயர்
மணியாளாடு மினிதாகவே
புண்மாண்டில் மணிகோவியே
சிறுவர்களும் உறுசெல்வ மும்
பெறுதல் தனிப் பெருவாழ் வென
நானும்
மயங்கலிற் றன்பெயர் வாழப்
பயங்கெழு நூல்தரல் பலபடி மேலே.

விருத்தம்

அப்பா எங்கள் வீட்டெடுதிரில்
அமைந்த ஒலைக் குடிசையிலே
எப்போ தொருநாள் என்னுழைப்பால்
எழுந்த தொகுதிக் கதைநூற்குத்
தப்பாய்ச் சாகித் தியக்குழுவார்
தந்தார் முதலாம் பரிசதனை;
இப்போ தவற்றிற் கலையமிசம்
இல்லாக் கதைக்காய் இரங்குவனே.

நந்த விருத்தம்

செந்தமிழ்த் தாய்க்குப் புத்துயி ரூட்டிச் சீர்செய்வார்
முந்துறு புலவோர் மரபினை முற்றுந் தள்ளாமே
அந்தமி வின்பக் கற்பனையோடே அளவெண்ணீச்
சந்தர மான புதுமைகள் செய்யச் சூழ்வாரே.

சிந்து

காலையிற் கீழ்த்திசையில்—இளம்
கதிரவன் பொன்னேளி பரப்புகையில்
சோலையிற் குருவிகள் தாம—பல
சந்தரத் தீங்குரால் எழுப்புகையில்
வேலையிற் கருத்துடையார்—சிலர்
விருவிறுப் பாய் வயல் உழுகையிலே
ஆலுமென் உளம்; எனினும்—இவை
அப்பையா சிரிப்புக்கு நிகராமோ?

கும்மி

கும்மியடி பெண்ணே கும்மியடி
கொங்கைகள் குலுங்கிடக் கும்மியடி
செம்மைமிகும்புதுக் காயியங் கொண்டாள்
செந்தமிழ்த் தாயென்று கும்மியடி.

நல்ல எழுத்தாளர் நாட்டிற் குழைத்திட
நம்மிடைத் தோன்றினர் நவகவிகள்
இல்லை எனுங்குறை இல்லை யெனும்படி
இலக்கியம் செய்திடத் துணிந்துவிட்டார்.

நாகம் வித்திய சோகத்தை
பாகம் நத்திய ராகத்தை
ரகம் சவைக்க வைத்தேன்.

சோகம்

தேடித் தவழ்ந்து
சிறுகுழந்தை பாற்குடத்தின்
முடித் திறக்க
முயலும் வரை இருத்தல்
கூடாதெனப் போய்க்
குறுக்கிட்டு நக்கு தற்கு
ஒடவும் டுணை உளது.

பாகம்

என்னெய் கொதிக்க
எழுந்த சிறு திவலை
கண்ணில் தெறிக்கக்
கருத்தை மசித் தெடுத்து
விண்ணர்கள் சிலபேர்கள்
வீற்றிருந்து நம் உணவு
பண்ண எடுக்கும் பணி.

நாகம்

பாம்போடு கீரி
உயிரைப் பணய மென
வீம்போடு வைத்து
விளைக்கும் சமரிடையே—
தாம் பூலம் இட்டுத்
தமிழ் பாடி நிற்பதன்று,
சோம்பாமை அன்றே சுகம்?

ராகம்

“பூகட்டித் தந்த
புதுமாலை; போற்று!” என்றுள்
“ஆகட்டும்” என்றும்,
“அதுவல்ல; கற்பழிந்து
போகட்டும்!” என்றுல்,
“பொருந்துவதே!” என்றும், நா
நோகாமை என்றுளது ஓர் நோன்டு.

ஏகம்

சுற்றுவது பம்பரமா?
அன்றேல், சுற்றி விடப்
பற்றி இழுத்த
பழங் கயிறும் ஒன்றுண்டா?
அற்ப அனு ஒன்றும்,
அண்டங்கள் அத்தணையும்—
முற்றும் ஓர்தீரா முடிச்சு.

◆◆◆◆◆◆◆◆
◆ மச்சம் ◆
◆◆◆◆◆◆◆◆

மச்சம் சுவைத்திடலும்
சுவைத்தத்தீசுச் சொல்லுதலும்
மாசன்று என்பதைநீ
மனஞ் சேர்த்தாய்.
ஆதலால் அப்பையா!
காதலொடு யான்வரையும்
காவியத்தில் அதுசேர்தல்
தீநன்று எனத் தேர்ந்து
மாதொருத்தி உடலை
மனத்திருத்தி மயங்கியதை
சேதனையுடன் மச்சச்
சுவைஞருக்கும் ஓர்பாட்டு,
வாதெழுந்து வந்தாலும்
வரட்டுமெனத் துணிந்தே
கோதுடைத்து முட்டைக்
கருவெடுத்து வைக்கின்றேன்.

அட்டா! சொல்ல மறந்துவிட்டேன்
அதுகூட என்வீட்டு அனுபவந்தான்.

இன்றும் நின்றுன் அன்பையே அளக்கும்
ஈரப் பலாமரம் நிற்கு மிடத்திலன்று
'இதரை' வாழை மரங்கள்.

'இதரை'வாழை மரம்பொத்தி
ஈந்துவாலைக் குமரியெழில்
சிதறப் புன்னகை சிந்திச்
சிரிக்கின்ற நிலை கண்டு
மதுரகான மிசைத்து
மயங்கியென் உள்ளத்தே
மதர்த்த கவிஞர்
மாயமொன்று நடுகின்றான்.

◆◆◆◆◆-)◆-◆◆◆
◆ வா + அழை ◆
◆◆◆-◆◆◆◆-◆◆◆

வாழை அடி யிரண்டு
மாறித் தலை கீழாய்
தாளந் தவரு
நடையால் தணவேற்றும்
கோலத் துடை இரண்டாய்க்
கொலு விருத்தி உள்ளுடே
சோலைக் கரும்பின்
தெறல் செலுத்தி வைத்தாய்!

தந்தம் செதுக்கியதோ
தலைவாழைத் தண்டெடுத்து
செந்தேன் துவைத்துச்
சீராக்கப் பட்டதுவோ
அந்தக் கூக? பொன்மேனி
அணைக்கும் கை என்றுள்ளச்
சந்தேகம் மெல்லத்
தலைதூக்கும் ஸையல் கை.

தண்டோடி நின்று
 தலைப்பில் ஒரு பொத்தி
 கொண்டு விளங்கும்
 குளைவாழைக் கன்னியைக்கண்ண
 கண்டிருக்கும் சின்னைஇடைக்
 கன்னி இளமார்பில்
 கொண்டிருக்கும் ஈர்மொத்தி
 கூரம்போ? கொல்கிறதே.

பட்டுத் தளிர்வாழைப்
 பளிங்கு இலைசேர்த்து
 கொட்டு வதைத்தேனில்
 குழைத்துக் குளிருட்டி
 வெட்டி எடுத்த
 இளமேனி மென்யாழோ?
 தொட்ட இடமெல்லாம்
 கொட்டும் இசைநாதம்.

வாழை இலைக் குருத்தோ
 மாவை ஆன் பாவிட்டுச்
 குழநறு நெய்யிட்டுச்
 கட்டெட்டுத் தோசையதோ
 மூனும் வெறியை
 முடுக்கு கின்ற மென்மவயிறு?
 வாழைநீ என்றால்
 வயிற்றுச் சுழி செப்பும்.

செப்பும் மொழியில்
 தேன் குழப்பிப் பால்குழப்பி
 அப்பு என் இழுக்கும்
 அடிவயிற்றுச் குழலிலே
 தப்பாத ஈ என் ஏ
 தளராத நம்பிக்கை
 எப்போதே ஏற்றும்
 சரம்பும் ஏன் தொடுத்தாய்?

தண்டா யுதமென்னும்
 தனங்கள் கழற்றினைத்
 திண்டாட வைக்கும்
 தெய்வச் சிலையேன்
 கொண்டை முடிச்சை
 குதறிவிடு என்னுயிரைக்
 கொண்டு பிழைத்திடுவேன்
 கொடுமை மிகச் செய்யாதே.

மொத்தி இதழ்விரித்து
 முகிழ்கும் தெளிதேனை
 நத்தித் தவங் கிடக்கும்
 நறை வண்டாய் எனைஆக்கி
 வைத்தனையே உன்றன்
 வாழைப்பூ நாசிமுனை
 குத்தட்டும் என்னைக்
 கொல்லட்டும் ஏவிவிடு!

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆
◆ இன்னென்று முனைப்பு ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

நினைப்பு புழுதியைத் துடைத்துத் தூய்மையாய்
நினை அகத்தில் நிறைக்கையில் அப்பையா
சினைகொளும் இன்னென்று ஞாபகச் சிறுதுகள்
செய்யநம் அன்புச் சங்கிலிப் பாலமாய்
புளையும் ஓர்காவியப் புதையலில் முதுமைப்
பிடியிற் சிக்கிய உன்னகம் மழலை
இனையும் உன்மொழி இயல்பை நுழைப்பேன்
இப்படி இருக்க எங்கே கற்றனை?

[அப்பையா குறுக்கிட்டு...]

பொன்னு! இதுவுன் கணக்குப் புதிரா?
ஒன்று இரண்டா புதிர்போட் இன்றன்
சின்ன வயதின் திறனில் மகிழ்ந்தேன்.
சிரித்து மழுப்பிச் செல்கையில் உன்னை
பின்னி அளையும் என்மனம் இன்றும்
புதுமை குன்று நிலையில் மோனந்
தன்னில் இருப்பேன். நேரம் இருக்கிறது.
சொல்நீ; நான்கேட் கின்றேன்.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆
◆ உத்தி ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

[அந்தரங்கம் இஃதோர் அந்தரங்கம்
அந்தரங்கம் பரம அந்தரங்கம்
அப்பையா அறிய அந்தரங்கம்
செப்பும்பொருளிலே ஒரு பொற்சரங்கம்.]

மித்தி கொத்தி
குத்தி கொத்த— என்புத்தியோர்
உத்தி குத்த

.....

கொத்திப் பாத்தி
காத்து வித்தை
வித்தி மெத்த—உன்கொப்பரோர்
வித்தை சாத்த

.....

சித்தி ஏத்தி
வத்தி வைத்து—அம்மாக்குட்டி
சத்தி செய்ய

.....

கத்தி சத்தி
வைத்து கத்தா—அப்பையாவலு
முத்து நத்த

.....

உத்தி ஒன்று
புத்தி ஒதவே—உன்
தித்தற் சுவைக்கு—ஒரு
சத்தி சமைந்தது!

◆◆◆◆◆◆◆
◆ நிறைவே ◆
◆◆◆◆◆◆◆◆

அந்தி வானம் சிந்திய செவ்வொளியில்
பந்தரின் சீழ்நான் சாய்மலை ஒன்றில்
குந்தி நீட்டி நிமிர்கின்றேன் தென்றல்
வந்து சாமரை வீசிச் சிரித்தது!
அணைத்தும் அகன்றும் அலைந்து திரிகையில்
சினைத்தெழும் இன்பச் சிறையினில் கனிந்த
புதுமணப் பெண்போல் பொலிந்த மாலையின்
நெற்றித் திலகமாய் கதிரவன் நிற்கையில்
என்னை இருத்தி இதயம் எழுந்து
விண்ணிலே தாவி விணொயாட்டயர்கையில்
வண்ணக் கோலம் வரையும் மேகம்
இளமையப் பொவிவை இருத்திக் கணத்தில்
கலைந்து வேறு கோலம் அடைகையில்
நிலையா வாழ்க்கை நிலைமை புரிகையில்
நீலம் பூசி நெடுவான் வெளித்தது.
மாலை மயக்கம் உலகைத் தழுவி
இரும்புப் பிடியில் இறுக்க நினைக்கையில்
அரும்பு விட்டது கிழக்கு வானம்!

ஆஹா! பொன்னின் வட்டம் பொலிந்தது!
வெண்ணிலாத் தூறல் வையம் வழிந்தது!
மின்னிடும் தாராகை மல்விகை பூத்தது!
மஞ்ச தழுவிய வானம் முழுமையும்
கொஞ்சிய முகத்தைப் போலக் கனிந்தது!
.....அகமும் கனிகையில்,

பிஞ்சக் கரங்கள் நிலாக் கதிர்போல
பின்னி என்னைப் பிசைகையில், அள்ளி
முன்னுக் கெடுத்து மடியில் அமர்த்தினேன்;
பஞ்சப் பொதியை உதறிப் பரவிய
மஞ்சம் சமைக்கும் மேகக் கூட்டம்
சித்திரம் வரைந்தே சென்றுகொண் டிருப்பதை
புது என்னும் பின்னைக் கனிகண்டு
உத்தியொன் ரென்றுள் உதிர்த்தனன், “அப்பா,
இந்த மேகம் அப்பப்பா இருக்கும்
அந்த யாழ்ப்பானம் அடையுமா?..” “ஆமாம்!
செல்லுமோ!” என்றேன். பூத்த சிரிப்பும்
(ஏல்லுமோ உன்றன்
உயர்ந்த சிரிப்பினை,
அப்பையா? உனக்கென்
நமைந்த சிரிப்பது.)

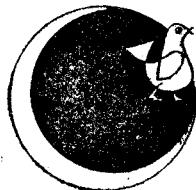
“அப்பாஎனை அதில் அமர்த்தி விடுவையேல்,
மெல்ல மெல்ல விண்ணில் மிதந்து
செல்கையில் யாழ்நகர் தெரியும். தெரிகையில்,
அப்பப்பா இருக்கும் அந்த முற்றமும்
அதிலவர் நெஞ்சை நிமிர்த்தி நீண்டு
மல்லாந்து கிடக்கும் வடிவமுந் தோன்றும்.
துள்ளிக் குதிப்பேன் அவர்தடந் தோளில்.
அள்ளி அணைத்து ‘எட! என் பொன்னன்
குஞ்சியா நீ’என்று குளிர்வார்” என்றனன்.

பிஞ்சவாய் வழியாய்ப் பிறந்தபே ராசை
புரியா நிலையைப் புரிய வைத்தது.

பட்டம் விடவென் பழம்வேட்டி பீறுகின்ற
சிட்டான் புதர சிரிக்கையிலே—எட்டாவள்
போய்ந் வந்தென்முன் புன்னகைப்பாய் அப்பையா
மாயமீ தெங்கேகற் றுய்?

குரியனப் பூமியொடு சுற்றுமதி தன்னளவில்
ஒரொளியும் இலாதவொன்றே யானாலும்—
குரியன்பால்
நேரொளியைப் பெற்று நிலவாய்ப் புவிக்கியும்;
தேரினென் சீரிதுவே யாம்.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
15	1	தந்தை	தந்தைக்கு
24	25	விளைகின்றது	விளைகின்றது
26	8	அச்சிரி ப	அச்சிரிப்பு
29	1	நன் அகத்து நெஞ்சின்	நின் நெஞ்சகத்து
	7	நிலை நிறைந்தி	நிலை நிறுத்தி
30	2	தன்னினைக்	தன்னினைவுச்
31	14	ஞாவத்து	ஞாவத்துக்
35	24	பாங்காக திரும்	பாங்காக நீயும்
	25	வாழ்ந்திரே	வாழ்ந்தாயே
36	6	சண்முகா	சண்முகா
	17	வன்நஞ்சு	வன்னஞ்சு
43	19	அப்பையன்வலவோ	அப்பையனவலவோ
46	8	உலகணைத்து	உலகணைத்து
47	18	பொதுவுடமை	பொதுவுடமை
53	8	தெற்றுள்	தெற்றுள்
64	3	எட்டாவள்	எட்டாவள்

1971 ஆம் ஆண்டில்
 சடங்கு நாவலினை
 அப்பையா ஆசிக்கே
 காவனிக்கை செய்தேன்.

1972 ஆம் ஆண்டில்
 அப்பையா காவிய
 நாயகராய் உயரவே
 அப்பையா காவியத்தை
 தமிழ்ச் சுவைப்புக்குச்
 சமைத்து வைக்கின்றேன்.

Printed at the Rainbow Printers, Colombo-13.